

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΕΝΑ * ΤΕΥΧΟΣ

3

ΥΠΟΓΕΙΟ

με δέα

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2007

Είμαστε όλοι στο υπόγειο όμως μερικοί από εμάς βλέπουν τα αστέρια

Editorial

Να 'μαστε λοιπόν και πάλι εδώ! Στα χέρια σου κρατάς το τεύχος Νο 3 (επιτέλους) του Υπόγειου με Θέα. Είναι η συνέχεια μιας προσπάθειας που ξεκίνησε το 2002-2003, συνεχίστηκε το Νοέμβριο του 2004 και σήμερα, τρία χρόνια μετά, φαίνεται πως έχει ωριμάσει πιο πολύ από ποτέ. Μέσα από το περιοδικό θέλουμε να εξωτερικεύσουμε μια σειρά από προβληματισμούς, σκέψεις, ιδέες. Είναι μια απόπειρα ελεύθερης έκφρασης ανήσυχων συνειδήσεων. Είναι ένας ελεύθερος χώρος αμφισβήτησης. Μέσα σε μια σχολή που όλα τα μαθήματα παρουσιάζουν μια και μόνο σκοπιά, που καθηγητές θεωρούν τους εαυτούς τους αυθεντίες, που οι μεγάλες παρατάξεις προσπαθούν να νεκρώσουν τον πολιτικό λόγο και να μας πείσουν ότι αυτές θα λύσουν τα προβλήματά μας αρκεί να τους εμπιστευτούμε την ψήφο μας, μέσα σε μια σχολή που προβάλλεται ο ατομικός δρόμος ως μονόδρομος, εμείς επιμένουμε να έχουμε ανοιχτά τα αυτιά μας και τα μάτια μας, να αμφισβητούμε, να σκεφτόμαστε, να ονειρευόμαστε, να ζούμε κινηματικές στιγμές. Στιγμές που δεν είναι κανείς μόνος του. Που όταν αγγίζεις το χέρι το διπλανού σου, είναι σαν να αγγίζεις εκατομμύρια ανθρώπους. Που η φωνή μας δυναμώνει γιατί ενώνεται με τις φωνές χιλιάδων ανθρώπων. Που το νήμα της αντίστασης και του αγώνα μας ενώνει με τους Ζαπατίστας στο Μεξικό, με τους εξεγερμένους της Οαχάκα και της Μυανμάρ. Με τα αυτοδιαχειριζόμενα εργοστάσια στην Λ. Αμερική. Με το κίνημα για πόσιμο νερό στον τρίτο κόσμο. Με το περιβαλλοντικό κίνημα, είτε αυτό είναι για το πάρκο του Ελληνικού, είτε είναι για το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Με το κίνημα των κινημάτων, το Κοινωνικό Φόρουμ.

Θέλουμε αυτό το περιοδικό να δώσει χώρο σε κάθε φωνή που αμφισβητεί και σκέφτεται, θέλουμε αυτό το περιοδικό να μας μεταδώσει την πείρα από πειράματα και καταστάσεις σε κάθε γωνιά της γης.

Από το Υπόγειο της ΑΣΟΕΕ, όπου εκδίδεται αυτό το περιοδικό, έχουμε θέα σε πολύ ωραία πράγματα! Έχουμε θέα σε ένα πανεπιστήμιο που θα αποτελέσει εστία προβληματισμού, κριτικής και αμφισβήτησης της κοινωνίας, της εξουσίας του οτιδήποτε... Έχουμε θέα σε ένα ζωντανό σε ένα ζωντανό μαχητικό φοιτητικό κίνημα που δε θα περιορίζεται στο οικοδομικό τετράγωνο της ΑΣΟΕΕ αλλά θα ξεχύνεται έξω από αυτήν και θα συμπαρασύρει και άλλους... Έχουμε θέα σε ένα κόσμο διαφορετικό. Χωρίς φτώχεια, ανισότητες, ρατσισμούς, εθνικισμούς πολέμους και στρατούς, χωρίς οικολογική καταστροφή. Σε ένα κόσμο στρογγυλό χωρίς γωνίες για τους παραπεταμένους. Ωραία όλα αυτά, ε; Ουτοπία είπατε; Όχι! Ουτοπία δεν είναι να πιστεύεις ότι κόσμος μπορεί να αλλάξει, ουτοπία είναι να πιστεύει ότι ο κόσμος μπορεί να μείνει ίδιος!

Ξεκινάμε λοιπόν και πάλι. Ξεκινάμε και πάλι αυτήν την προσπάθεια με στόχο το Υπόγειο με Θέα να γίνει κτήμα όλων των φοιτητών και φοιτητριών της ΑΣΟΕΕ. Να γίνει μέσο επικοινωνίας και ανταλλαγής απόψεων για ζητήματα που μας απασχολούν εντός και εκτός πανεπιστημίου. Να γίνει το μέσο να επανακτήσουμε την ΑΣΟΕΕ... Έτσι απλά... Υπόγειο με Θέα λοιπόν ... αρχίζουμε ξανά...

 Το Υπόγειο με Θέα δεν είναι τσάμπα. Τσάμπα είναι η μία πίτσα στις τρεις. Τσάμπα είναι το CD στην πλαστική μεμβράνη των lifestyle περιοδικών. Για μια βόλτα στον ήλιο δεν πληρώνεις τίποτα. Κι όμως, δεν είναι τσάμπα. Είναι χωρίς αντίτιμο.

 Την ευθύνη για την έκδοση της έχει η Α.Π.Ε.Ν.Α. Σχόλια, διαφωνίες, γνώμες παρατηρήσεις, βρίσιμο, συνδρομές στο στέκι μας στο Υπόγειο της σχολής ή στο e-mail μας: ypogeiomethea@yahoo.com. Τα έξοδα καλύπτονται με αυτοχρηματοδότηση και τις όποιες διαφημίσεις και για αυτό ζητάμε την κατανόησή σας... Εάν θέλετε να μας ενισχύσετε δε θα έχουμε κανένα πρόβλημα... ίσως μάλιστα έτσι γλιτώσουμε και από τις διαφημίσεις.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟ «ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ»

ΟΙ Ε
ΔΕΝ

ΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου μπορεί να φαντάζει μακρινή, όμως το νόημά της μένει ζωντανό στη συλλογική μνήμη και σήμερα είναι πιο επίκαιρο από ποτέ. Ο αγώνας του Νοέμβρη του '73 για ελευθερία, δημοκρατία, παιδεία και κοινωνική δικαιοσύνη ή αλλιώς ο αγώνας για «ψωμί παιδεία ελευθερία» έμεινε στην Ιστορία τόσο για το αποτέλεσμά του όσο και για τις μαζικές, ενωτικές διαδικασίες του.

Η εισβολή του τανκ της πανικοβλημένης τότε χούντας και μιας αθησμόνυκτης αιματοχυσίας, ήταν η βίαιη απάντηση της χούντας στην άνθιση ενός κινήματος μέσα σε μία ανελεύθερη κοινωνία.

“Θύματα” δεν υπήρξαν, υπήρξαν αγωνιστές. Ήρωες δεν υπήρξαν, υπήρξαν άνθρωποι. Άνθρωποι υπάρχουν και σήμερα, άτομα καθημερινά που διεκδικούν ακόμα το περιεχόμενο του συνθήματος «ψωμί παιδεία ελευθερία». Το '73 φοιτητές, εργαζόμενοι και ελεύθερα σκεπτόμενοι πολίτες έδωσαν τη ζωή τους -κυριολεκτικά και μεταφορικά- όχι μόνο για τα παραπάνω ιδανικά αλλά κυρίως για την πραγμάτωση μιας δικαιότερης κοινωνίας. Δηλαδή δεν τίθεται ζήτημα απομυθοποίησης των τότε αγωνιστών, τίθεται ζήτημα πραγματικότητας και πολιτικής συνειδητοποίησης.

Αναλογία και αντιστοιχία βρίσκεται και στις σημερινές κινητοποιήσεις φοιτητών και εργατών. Οι αγώνες και οι κινητοποιήσεις των τελευταίων δύο χρόνων δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητοι ή πολιτικά άκαιροι. Το αίτημα για δημόσια και δωρεάν παιδεία είναι αίτημα διαχρονικό που αποτέλεσε σύμβολο της γενιάς του Πολυτεχνείου. Η ανάγκη για την ποιοτική αναβάθμιση της προσοχλικής, σχολικής και πανεπιστημιακής παιδείας και η ριζοσπαστική αλλαγή της, έξω από τα μεσαιωνικά πλέγματα και τα στερεότυπα του παρελθόντος, αποτέλεσε φωνή του τότε εξεγερμένου

φοιτητικού κόσμου. Σήμερα οι αγώνες γίνονται για τη διασφάλιση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας, για να μην μετατραπεί σε έναν ακόμη χώρο κυριαρχίας της αγοράς, μακριά από τους κινδύνους που περικλείονται στον έλεγχο της γνώσης από τα συμφέροντα του Κεφαλαίου. Μία γνώση η οποία αντί να χρησιμοποιείται για τα συμφέροντα των πολλών και ιδιαίτερα των εργαζομένων χρησιμοποιείται για την καταπάτηση των δικαιωμάτων και των κεκτημένων τους για τον πλουτισμό των λίγων. Ζήτημα το οποίο παρέμενε και παραμένει επίκαιρο καθώς η εργασιακή ανασφάλεια και η καταπίεση που υφίσταται ο εργαζόμενος δεν μπορούν, πλέον, να μας αφήνουν αδιάφορους. Ο λόγος της απαίτησης της δημοκρατίας το '73 ήταν προφανής: ο λόγος που απαιτεί την έξοδο από το τέλμα της δημοκρατίας των οικονομικά ισχυρών σήμερα είναι επιτακτικός για την πραγματική ελευθερία.

Ο κόσμος του '73 έχοντας επιτακτική όπως προαναφέραμε την ανάγκη της αλλαγής, ξεπέρασε τις οποιοσδήποτε πολιτικές «πρωτοπορίες», απαρνήθηκε τα στενά πολιτικά όρια που επέβαλλαν οι κομματικές παρωπίδες και μέσα από κοινή δράση αποτέλεσε δύναμη ισχυρότατη. Για να αποτελέσει και το σημερινό κίνημα δύναμη ανατροπής απαιτείται η μελέτη της πρακτικής του παρελθόντος που θα επιφέρει τη μαζικότητα μέσω της κοινής δράσης. Μια κοινή δράση που προτείνει τη συνεργασία όλων των οργανωμένων αριστερών

δυνάμεων. Μια κοινή δράση που συσπειρώνει τις δεκάδες χιλιάδες ανένταχτου αριστερού κόσμου. Μια κοινή δράση η οποία είναι ανοιχτή και πάλη στον σκεπτόμενο, προβληματισμένο πολίτη.

Για εμάς, το Πολυτεχνείο δεν έχει μουσειακό χαρακτήρα, δεν είναι γιορτή και κομματικό πανηγύρι. Είναι ορόσημο στη συλλογική μνήμη των κοινωνικών αγώνων και μας θυμίζει διαρκώς ότι τα πιο μαζικά και νικηφόρα κινήματα γίνονται από καθημερινούς ανθρώπους που διεκδικούν το αυτονόητο, ότι η αξιοπρέπεια κερδίζεται με αγώνες, ότι ξέρουμε πως μπορούμε να νικάμε. **Εμπρός για της γενιάς μας τα πολυτεχνεία!**

B.M., N.M.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

(21η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967)

Μετά τον εμφύλιο οι αντάρτες παραδίδουν τα όπλα κατόπιν της συμφωνίας της Βάρκιζας, έμπνευσης Γεωργίου Παπανδρέου. Η δεξιά με ελεύθερο το πεδίο συνεχίζει να τρομοκρατεί, φυλακίζει και εκτελεί Μέσα σε αυτό το κλίμα η ΕΔΑ (Ελληνική Δημοκρατική Αριστερά) υπό τον Ηλία Ηλίου στις εκλογές του 1958 επιτυγχάνει ποσοστό 24%. Η δεξιά (ΕΡΕ υπό Κων/νο Καραμανλή) πανικοβάλλεται και καθοδηγούμενη από το παλάτι δημιουργεί το νέο στρατιωτικό-πολιτικό παρακράτος.

Στις εκλογές του 1961 ψηφίζουν και τα δέντρα τον Κ. Καραμανλή. Ο Γ. Παπανδρέου με το κέντρο κηρύσσει τον «άνενδο αγώνα» και αυξάνει τη δύναμή του. Το παρακράτος δολοφονεί το βουλευτή της ΕΔΑ Γρηγ. Λαμπράκη, φιλειρηνιστή. Μετά από διαφωνία με το παλάτι ο Κων/νος Καραμανλής παραιτείται από την πρωθυπουργία και αποχωρεί για το Παρίσι. Ακολουθεί πολιτική ανωμαλία με κυβερνήσεις κεντρώων, δεξιών και συνεργασίες αυτών πάντα με τη βασίλισσα Φρειδερίκη να κινεί τα νήματα. Ο Κωνσταντίνος, βασιλιάς πλέον, ετοιμάζει με τους στρατηγούς δικτατορία και τον προλαβαίνουν οι συνταγματάρχες υπό το Γ. Παπαδόπουλο την 21η Απριλίου 1967.

ΧΟΥΝΤΑ

Η περίοδος της χούντας (21/4/67-23/7/74) και κυρίως τα έτη 1970,71,72 μπορούν να χαρακτηριστούν σαν τα καθαυτό μαύρα χρόνια. Οι συλλήψεις αγωνιστών, οι μαζικές δίκες, οι εκτοπίσεις, η απαγόρευση κάθε είδους αντιπολίτευσης, οι τρομοκρατικές τιμωρίες από τα στρατοδικεία, η φασιστική προπαγάνδα, η λογοκρισία, οι μετατοπίσεις, τα βασανιστήρια, το όργιο βίας και τρομοκρατίας, ο μύθος του ανίκητου της χούντας, ο χαφιεδισμός, η ανεργία, η τρομακτική άνοδος τιμών, η έλλειψη βασικών ειδών διατροφής, οι υπογραφές αποικιακών συνθηκών (όπως για τον ελλημενισμό του

βου στόλου της Αμερικής στον Πειραιά), και η ετεροδικία, η δουλικότητα στην εξυπηρέτηση του ξένου κεφαλαίου

γών για ελεύθερους συλλήγους στα πανεπιστήμια. Συγκαλούνται γενικές συνελεύσεις, η ατμόσφαιρα εντείνεται. Στη Νομική 100 φιλοχουντικοί διαλύουν τη συνέλευση 1000 φοιτητών. Μετά από αγώνες ορίζονται αρχαιρεσίες για τις 30/11/1972. Παράλληλα η χούντα ετοιμάζει τη λειτουργία ξενόγλωσσων πανεπιστημίων στην

Ελλάδα. Η Ασφάλεια τρομοκρατεί. Ακολουθεί κατάληψη της Νομικής στις 20/3/1973 από 3000 φοιτητές. Πέφτει ξύλο από αστυνομικούς και παρακρατικούς και το κτίριο εκκενώνεται. Οι φοιτητές συνεχίζουν τον αγώνα κ ο υπουργός Παιδείας υποχωρεί και ορίζει φοιτητικές εκλογές για τις 15/2/1974. Αρχές Νοέμβρη

ου, οι αφαιρέσεις ιθαγενειών, οι φασιστικές οργανώσεις στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, η τέλεια απομόνωση του λαού κλπ. Συνθέτουν τη φυσιογνωμία της φασιστικής καταπίεσης..

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΞΕΣΗΚΩΜΟΥ

Ο γαλλικός Μάης του 1968 συγκινεί τους Έλληνες φοιτητές οι οποίοι αρχές 1972 ζητούν διεξαγωγή εκλο-

το '73 το μνημόσυνο του Γ. Παπανδρέου μετατρέπεται σε αντιχουντική διαδήλωση. Γίνονται συλλήψεις και μετά δίκες.

Στις 14/11/1973 οι φοιτητές προχωρούν σε συνελεύσεις στο χώρο του Πολυτεχνείου με σκοπό να γίνουν νωρίτερα οι φοιτητικές εκλογές. Στις 15/11/1973 συναντιούνται με τον υπουργό για τον καθορισμό ημερομηνίας μάταια. Ο ραδιοφωνικός σταθμός Πολυτεχνείου εκπέμπει μηνύματα αντίστασης : «Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία», «Κάτω η Χούντα». Στις 16/11/1973 αρχίζουν οι μεγάλες πορείες στην Αθήνα, καταλαμβάνονται δημόσια κτήρια. Οι αστυνομικοί ρίχνουν δακρυγόνα στις πορείες και στο Πολυτεχνείο. Στις 02:40 δίνεται προθεσμία στους φοιτητές να εγκαταλείψουν το Πολυτεχνείο. Στις 03:00 εισέρχεται το τάνκ στο Πολυτεχνείο. Στις 17/11/1973 η «τάξη αποκαθίσταται»....

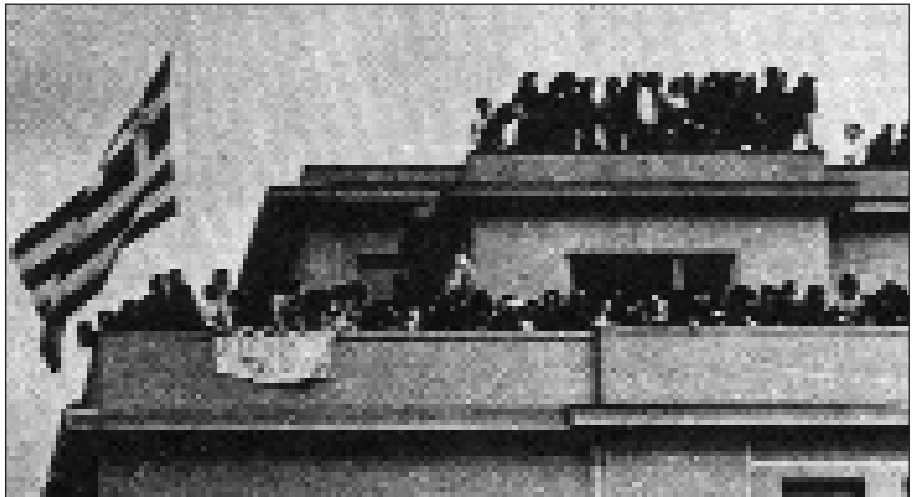
Δανάη Νάντια

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΟ

Το 1973 ήμουν φοιτήτρια το πρωί στο Πανεπιστήμιο και το απόγευμα σπούδαζα σε ιδιωτική σχολή αυτό που λησταρούσα. Η σχολή αυτή ήταν κοντά στο Πολυτεχνείο. Τη 15η Νοεμβρίου οι συμφοιτητές ψιθύριζαν ότι στο Πολυτεχνείο γινόταν της κακομοίρας, ότι έχουν κλειστεί μέσα φοιτητές φωνάζουν και διαμαρτύρονται για τις κατελωμένες φοιτητικές εκλογές. Σύνθημα που κυριαρχεί: «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία».

Τρέξαμε μερικοί προς τα εκεί, μόλις στρίψαμε στην Πατησίων δεν πιστεύαμε στα μάτια μας. Ήταν μαζεμένοι χιλιάδες μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο. Τα τρόληϊ περνάγανε με δυσκολία, από τα παράθυρά τους κρέμονταν νέοι άνθρωποι. Παντού νέοι, στα παράθυρα και στα κάγκελα του Πολυτεχνείου.

Καθίσαμε απ' έξω και φωνάζαμε κι εμείς «Δε σε θέλει ο λαός πάρτη Δέσποινα κι εμπρός». Αλλά το πιο εύστοχο και πρωτάκουστο στα δικά μου αφτιά σύνθημα ήταν: «Έξω οι Αμερικάνοι».

Μείναμε απ' έξω ώρες, εγώ πήγα και πήρα στο τηλέφωνο τους γονείς μου και μετά μπήκα μέσα δείχνοντας τη φοιτητική μου ταυτότητα.

Η φωνή που ακουγόταν απ' τα μεγάφωνα ακουγόταν και από κάποια συχνότητα στο ραδιόφωνο: «Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο, σας μιλάει ο ελεύθερος σταθμός των αγωνιζόμενων φοιτητών...» να την ακούσουν και οι υπόλοιποι Αθηναίοι, που ήταν στα σπίτια τους, να έρθουν και να ενωθούν μαζί μας.

Μέσα στο Πολυτεχνείο ήρθαν με πανό φοιτητές της ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίου. Φωνάζαμε και τραγουδάγαμε μέχρι εξαντλήσεως. Το συμβολικό τραγούδι που μας συ-

γκινούσε ήταν το «πότε θα κάνει ξαστεριά». Ο Ξυλούρης ήρθε μαζί μ' έναν έξαλλο από επαναστατικότητα Ξαρχάκο και εμείς τους σηκώσαμε στα χέρια που το τραγουδούσαν κι αυτοί με υψωμένες τις γροθιές. Αξέχαστη θα μου μείνει η φιγούρα της τραγουδίστριας Μαρίας Δημητριάδη, ντυμένης στα μαύρα με πάντα δίπλα της, τον άγνωστο τότε, Ανδρέα Μικρούτσικο να την ακολουθεί παντού να της ανοίγει το πιάνο. Η Μαρία έπαιζε και τραγουδούσε τα απαγορευμένα τότε τραγούδια του Μίκη Θεοδωράκη σε στίχους τού απαγορευμένου ποιητή Γιάννη Ρίτσου.

Τα αμφιθέατρα ήταν γεμάτα από νέους που έκαναν συνελεύσεις, έβγαζαν ψηφίσματα., δημιουργούσαν επιτροπές, άλλες για καθάρισμα, άλλες για το ιατρείο και τόσες άλλες δραστηριότητες, που χρειαζόταν αυτή η μικρή ελεύθερη νεανική κοινότητα. Αναβρασμός παντού.

Στις πόρτες και στα παράθυρα παραλαμβάναμε τεράστια καλάθια με ψωμιά, τροφές, νερά, αναψυκτικά,προσφορές τού κόσμου, που είχε κινητοποιηθεί κι αυτός. Το βράδυ όσοι ήμασταν κουρασμένοι από τις φωνές και τις δουλειές, πέφταμε να κοιμηθούμε ξεροί στο περιορισμένο ξύλινο πάτωμα της αίθουσας των καλλιτεχνικών εκδηλώσεων ή στα μαρμάρινα πατώματα, που τα στρώναμε με εφημερίδες...

Το πρωινό της Παρασκευής ήρθαν μερικοί γονείς, μεταξύ των οποίων και η μητέρα μου, να μας πείσουν να φύγουμε από εκεί «γιατί», όπως έλεγαν, «πολλές φήμες έδιναν κι έπαιρναν...». Εγώ πάντως παρέμεινα εκεί. Το απόγευμα ένας γνωστός μου φοιτητής της ιατρικής, που βρισκόταν στο ιατρείο του Πολυτεχνείου, μου μίλησε για τραυματίες που περιποιόταν. Ο φόβος άρχισε να με τυλίγει. Όταν σκοτεινίωσε άρχισαν να πέφτουν τα δακρυγόνα. Η ατμόσφαιρα γινόταν αποπνικτική, ωστόσο βγήκαμε όλοι στο προαύλιο, γιατί μέσα στις αίθουσες ήταν πιο επικίνδυνο. Καθόμασταν κάτω και φωνάζαμε συνθήματα -το μόνο μας όπλο. Ο εκφωνητής και η εκφωνήτρια μάς εμπύχωναν κι έκαναν έκκληση για φάρμακα για γιατρούς. Προσπαθούσαν να συγκινήσουν τους αστυνομικούς, που μας πετάγανε δακρυγόνα. Στους στρατιώτες και τα τανκς, που πλησίαζαν το κτήριο φώναζαν: «αδέρφια μας, δεν μπορεί να μας κτυπήσετε...»

Τα τανκς άρχισαν να κινούνται επικίνδυνα. Οι κάνες τών όπλων στρέφονταν επάνω μας. Τα πράγματα δυσκόλευαν. Σκέφθηκα ότι έπρεπε να ειδοποιήσω αυτούς που κοιμόνταν εξαντλημένοι, για να μην τους πιάσουν στον ύπνο. Ανέβηκα επάνω στις αίθουσες τους ταρακούνησα, αλλά μάτια, δεν ξύπναγε κανείς. Απογοητευμένη έφυ-

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ «ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ»

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

γα, βγαίνοντας από τις αίθουσες αντίκρισα τους πρώτους αξιωματικούς να καταφθάνουν επάνω. Ανατρίχιασα, κατέβηκα τις σκάλες μαζεμένη. Στο προαύλιο το τανκ κάνει μανούβρες. Η πόρτα καταγής με αίματα. Πού πήγαν τα παιδιά που κρέμονταν επάνω της; πού είναι όλος αυτός ο κόσμος που άφησα κάτω; Μισοσβησμένες φωτιές -προστασία για τα δακρυγόνα- καπνίζουν ακόμα. Οι στρατιώτες με σωλήνες καταβρέχουν το προαύλιο να το καθαρίσουν από τα αίματα.

Μουδιασμένη πέρασα το άνοιγμα, που άφησε η πόρτα και τα έχασα. Εμπρός μου οι στρατιώτες με τα όπλα στραμμένα επάνω μου με έβριζαν χυδαία. Κάποιος φώναξε ότι ήμουν η εκφωνήτρια. Προχωρούσα σαν σε όνειρο. Απ' το περίπτερο, που υπήρχε μπρος στο πολυτεχνείο, πετάχτηκε ένας αστυνομικός. Με έπιασε από το λαιμό να με πνίξει φωνάζοντάς με κι αυτός «εκφωνήτρια». Ένας νεαρός έφεδρος με τράβηξε απ' τα χέρια του λέγοντας: «άφησέ μου την θα την συλλάβω εγώ». Μ' έπιασε απ' τη μέση και μ' έσερνε με βήμα γοργό κι αποφασιστικό. Στρίψαμε στην οδό Αβέρωφ. Πω! πω! αστυνομικοί! Προχωράμε κι αντικρίζουμε έναν, δήθεν βιαστικό λοχαγό με πιστόλι στο χέρι, που λέει: «άφησέ την θα την παραλάβω εγώ». Αλλά ο νεαρός σωτήρας μου ανένδοτος, με πήγε πάρα κάτω. Όταν είδε πια πως ήταν μόνος και γινόταν στόχος κι αυτός, μέ άφησε λέγοντάς μου: «τώρα προχώρα, χωρίς να τρέχεις. Πήγαινε δίπλα τους» και μου' δειξε δυο αγόρια με αίματα στα κεφάλια τους που προχωρούσαν αγκαλιασμένοι. Πήγα δίπλα τους κόλλησα κι εγώ και περπάταγα αργά. Τότε ένας χοντρός «αγανακτισμένος πολίτης» κρατώντας ένα τεράστιο καδρώνι το προσείωσε επάνω μου. Ευτυχώς με πήρε στα μαλακά. Μου φώναζε «τρέχα μωρή!». Μόλις πήγαινα να τρέξω «τί τρέχεις;» να και το καδρώνι πάνω μου. Προχωράω, απομακρύνομαι, ακούω φωνές, διασχίζω την Μπουμπουλίνας, στρίβω στη Ζαΐμη και βλέπω πλήθη αστυνομικούς να πυροβολούν και καμιά 300ριά φοιτητές να διαδηλώνουν μπροστά τους. Τι θάρρος!!! Βαδίζω δίπλα τους αντίθετα, βρίσκομαι πίσω τους, ψάχνω να κρυφτώ. Κοι-

τάζω γύρω μου, βλέπω μια πινακίδα: «<μπλα, μπλα ... του κράτους>> κάποιος στέκεται κάτω. Τον παρακαλώ να μ' αφήσει να μπω μέσα. Μπαίνει μέσα και μου κλείνει την πόρτα. Μέσα στο μυαλό μου αναβοσβήνει «του κράτους, του κράτους», τι περιμένεις λοιπόν; Γυρνάω αλλού. Οι σφαίρες σφυρίζουν, αυτοί διαδηλώνουν ακόμα. Τρέμω. Βλέπω την είσοδο μιας πολυκατοικίας στην οδό Ζαΐμη 10. Το χαλάκι εμποδίζει την πόρτα να κλείσει. Ανοιγμένη πόρτα!!! Η σωτηρία Μπαίνω και τρέχω προς τις σκάλες. Όμως παγώνω, ακούω πίσω μου θόρυβο «πάει με πιάσανε, εδώ πέρα μόνη μου χάθηκα». Δεν είναι έτσι με είδαν οι πίσω διαδηλωτές και μπήκαν κι αυτοί. Σκάλα πολυκατοικίας πέντε ορόφων. Γεμάτη φοιτητές. Καθίσαμε κάτω για νά' χουμε χώρο να αναπνέουμε. Και περιμέναμε το πρωί. Ακούγαμε βήματα στις ταράτσες και φοβόμασταν. Ευτυχώς ήταν φοιτητές, που πηδάγανε από ταράτσα σε ταράτσα, δεν ήταν αστυνομικοί!

Εκεί που περιμέναμε- εγώ στον 4ο όροφο- ανοίγει η πόρτα ενό διαμερίσματος και βγαίνει ένας αξιωματικός του στρατού. Εκεί έγινε το: «φοβάται ο Γιάννης το θεριό και το θεριό το Γιάννη». Τρέμουμε εμείς, τρέμει κι αυτός. Μας λέει: «παιδιά με καλούν από το Γ.Ε.Σ. πρέπει να φύγω, αν δεν φύγω θα' ρθουν να με πάρουν, έχετε μου εμπιστοσύνη, δεν θα σας μαρτυρήσω». Τι να κάνουμε τον αφήσαμε, ήταν 6 η ώρα.

Στις 6:45 αποφασίσαμε να βγαίνουμε δυο-δυο και να φεύγουμε δήθεν για τις δουλειές μας. Εγώ βγήκα και κατευθύνθηκα στη Στουρνάρα. Αστυνομικοί έπληναν τα πεζοδρόμια. Έστριψα στα στενά Πήγα να πάρω το λεωφορείο. Μέσα στο λεωφορείο κάποιος νεαρός με τραύμα στο κεφάλι. Οι ματιές μας συναντώνται. «Σωθήκαμε», λένε.

Φτάνω στο μαγαζί του πατέρα μου, την ώρα που ετοιμάζεται να φύγει να' ρθει να με ψάξει. Στο μπάνιο ανακαλύπτω τα μαύρα ίχνη που άφησε το καδρόνι επάνω μου. Στα αφτιά μου αντηχούν αι για πολύ ακόμη «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία». Νομίζω ότι διαδηλώνουν απ' έξω από το σπίτι μου.

Επιμέλεια: Δανή, Νάντια

Ο,ΤΙ ΚΕΡΔΙΣΑΜΕ

Τα προηγούμενα δυο χρόνια ζήσαμε ένα φοιτητικό κίνημα που γεννήθηκε για να προασπίσει τη δημόσια και δωρεάν παιδεία. Να σταματήσει την αναθεώρηση του άρθρου 16, να ακυρώσει την ψήφιση του Νόμου-Πλαισίου με τον οποίο εισάγονται ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια στον τρόπο λειτουργίας του Πανεπιστημίου καθώς και να δείξει την αντίθεση του στους ήδη ψηφισμένους από το 2005 νόμους ΔΟΑΤΑΠ-ΙΑΒΕ. Το κίνημα όμως δεν περιορίστηκε μόνο στους φοιτητές, χτίστηκε ένα πανεκπαιδευτικό μέτωπο πλάι με τους μαθητές και τους καθηγητές.

Τελικά, αν και ο νέος νόμος πλαίσιο ψηφίστηκε από την κυβέρνηση μόνη της, το άρθρο 16 δεν αναθεωρήθηκε. Το ΠΑΣΟΚ, με πρόσχημα το άρθρο 16, αποχώρησε συνολικά από τη συταγματική αναθεώρηση. Και αυτό δεν ήταν ούτε αυτονόητο ούτε και σύμπτωση. Το ΠΑΣΟΚ πιάστηκε αφενός από τη μαζικότητα του φοιτητικού κινήματος και αφετέρου από την αντίθεση της πλειοψηφίας της κοινωνίας απέναντι στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας.

Οι νίκες του κινήματος δεν περιορίζονται εδώ. Χιλιάδες νέοι και νέες, έβαλαν τις διεκδικήσεις τους και τα όνειρά τους πάνω από το όποιο κόστος υπήρχε γι' αυτούς. Η νεολαία απέδειξε ότι όχι μόνο δεν είναι η απολιτική νεολαία του «καναπέ» όπως την αποκαλούν αλλά έχει αντανάκλαστικά. Οι νέοι είναι αφυπνισμένοι, δεν φοράνε παρωπίδες και έχουν ελπίδες όχι μόνο για ένα καλύτερο πανεπιστήμιο αλλά για μια καλύτερη και πιο ανθρώπινη κοινωνία. Κατόρθωσαν να ξεπεράσουν αγκυλώσεις του παρελθόντος και μεταξύ τους διαφορές και να συσπειρωθούν πίσω από τη σημαία ενός κοινού πολιτικού πλαισίου. Μπροστά στον οδοστρωτήρα της νεοφιλεύθερης εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και του κεφαλαίου συλλήβδην, επιτεύχθηκε έστω και με προβλήματα η ενότητα της αριστεράς.

Οι κινητοποιήσεις ήταν μαζικές, οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητικών συλλόγων και οι πορείες πολυπληθείς. Δημιουργήθηκαν κεκτημένα για τους μελλοντικούς μας αγώνες. Τα συντονιστικά των κατειλημμένων σχολών ήταν ανοιχτές αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες που παρά τα προβλήματά τους έδιναν την ευκαιρία να εκφραστούν ενταγμένοι και ανένταχτοι φοιτητές. Η διαδικασία της κατάληψης λει-

τούργησε ως μέσο πολιτικοποίησης και προβληματισμού αρκετών ανθρώπων που προηγουμένως δεν είχαν την ευκαιρία για ενασχόληση με τα κοινά. Η κατάληψη δεν αποτελούσε αυτοσκοπό μας αλλά είχε ως κύριο στόχο να μπλοκάρει την παρούσα εκπαιδευτική διαδικασία. Ο χώρος της ΑΣΟΕΕ κατά την διάρκεια των καταλήψεων άλλαξε μορφή και χρώμα. Έπαψε έστω και για λίγο η ΑΣΟΕΕ να είναι η σχολή με τα εντατικά μαθήματα, τις εξετάσεις και τους καθηγητές που μονολογούν μέσα στο μάθημα και θεωρούν τους εαυτούς του αυθεντίες. Τη θέση όλων αυτών πήραν ο διάλογος, η υγιής ανταλλαγή απόψεων και η ελεύθερη έκφραση των ιδεών. Ίσως οι συνεχείς καταλήψεις να κούρασαν και να απογοήτευσαν ένα μέρος του κόσμου. Όμως πρέπει να αντιληφθούμε ότι στη συγκεκριμένη συγκυρία και στη συγκεκριμένη κοινωνία τα μέσα πάλης που έχουμε στη διάθεσή μας είναι λιγοστά. Και η κατάληψη είναι ένα από τα πιο δραστικά μέσα πάλης που διαθέτουμε.

Πολλοί, ακόμα και μετά από 2 χρόνια κινητοποιήσεων, πιστεύουν ότι δεν κερδίσαμε τίποτα, απεναντίας ότι χάσαμε χρήσιμα μαθήματα ή και εξάμηνα. Μα πώς μπορεί κανείς να συγκρίνει ένα εξάμηνο με μια ολόκληρη ζωή; Και μιλάμε για ζωή και όχι επιβίωση. Τα αιτήματά μας έχουν σαν στόχο να βελτιώσουν τη ζωή μας και όχι απλώς να κάνουν καλύτερη την επιβίωσή μας. Και θέλουμε αυτά τα αιτήματα να αγκαλιαστούν από ολόκληρη την κοινωνία και να αποτελέσουν παλλήαικά αιτήματα.

Τελικά, η μεγαλύτερη κατάκτηση όλων από εμάς που συμμετείχαμε σε αυτές τις διαδικασίες είναι ότι γνωρίσαμε τους εαυτούς μας καλύτερα, ότι δοκιμάσαμε και ξεπεράσαμε ορισμένες φορές τα όριά μας, αντιληφθήκαμε ό,τι μας καταπιέζει και τα μοιραστήκαμε με άλλους. Δε δεχτήκαμε να συμβιβαστούμε με αυτά που μας επι-

βάλλουν και να μείνουμε απαθείς σε έναν κόσμο που δεν μας εκφράζει ούτε και μας αξίζει. Δεν τρομοκρατηθήκαμε από συντηρητικά επιχειρήματα του συλή «θα χάσετε το εξάμηνο» (που προέρχονταν από κυβέρνηση και το νομιμοποιημένο φερέφωνό της, τη ΔΑΠ). Δεν τρομοκρατηθήκαμε ούτε και από τις βίαιες επιθέσεις των ΜΑΤ και τις προσπάθειες καταστολής των αγώνων μας από το κράτος. Και υποσχόμαστε και συνέχεια. Ανεξάρτητα από τις μορφές πάλης που θα υιοθετήσουμε, θα είμαστε ενωμένοι και θα συνεχίσουμε τους αγώνες που έχουμε ξεκινήσει. Και αυτό το χρωστάμε και στους εαυτούς μας και στις γενιές που ακολουθούν αν θέλουμε το μέλλον να είναι καλύτερο από το παρόν. Αγωνιζόμαστε προκειμένου να είμαστε φορείς των αλλαγών αυτής της κοινωνίας και όχι παθητικοί αποδέκτες αυτών. Αγωνιζόμαστε επιτέλους για τα όνειρά μας και αυτά θα πάρουν εκδίκηση... Venceremos....

**Σαουνά Στεμνία
Σταματέλου Σοφία**

Δικτατορία της αγοράς;

Και μόνο το γεγονός πως 2 χρόνια τώρα όλη η εκπαιδευτική κοινότητα βρίσκεται σε τεράστιο αναβρασμό με καταλήψεις σχολών, πορείες και συλλαλητήρια σε όλη την Ελλάδα εξαιτίας αφενός της αναθεώρησης του άρθρου 16 και αφετέρου του νέου Νόμου Πλαισίου για την λειτουργία των ΑΕΙ, θα πρέπει να σε κάνει να αναρωτιέσαι «μα τι είναι τέλος πάντων αυτή η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση;». Στο παρόν κείμενο θίγονται κάποια από τα σημεία σκέλους της αναδιάρθρωσης αυτής, δηλαδή του Ν. Πλαίσιο, αλλά και των Κέντρων Ελευθέρων σπουδών

ΝΟΜΟΣ ΠΛΑΙΣΙΟ

ή αλλιώς πώς να διαλύσετε
το Πανεπιστήμιο σε 10 απλά βήματα

Ο νόμος Πλαίσιο είναι αυτός που αποτελεί το ρυθμιστικό πλαίσιο λειτουργίας των πανεπιστημίων. Ο νέος Νόμος πλαίσιο σε γενικές γραμμές επιβάλλει την είσοδο της αγοράς στις σχολές ενώ ταυτόχρονα καταργεί κάθε ψήγμα κριτικής σκέψης και ελευθερίας στα ιδρύματα μετατρέποντας τα σε αυταρχικά εκπαιδευτήρια. Έτσι θέλουν το πανεπιστήμιο του αύριο. Θέλουν να μας επιβάλλουν τι θα μαθαίνουμε (ότι ζητάνε οι επιχειρήσεις), πως θα το μαθαίνουμε (με εντατικούς ρυθμούς, χωρίς ελεύθερο χρόνο, χωρίς κριτική σκέψη και αμφισβήτηση, με πειθαρχία, χωρίς να μπορούμε να διεκδικούμε) και με τι

όρους θα βγαίνουμε αύριο στην αγορά εργασίας (χωρίς επαγγελματικά δικαιώματα, πειθήνιοι, συνηθισμένοι στην εντατικοποίηση των ρυθμών ζωής, χωρίς δικαίωμα συλλογικής διαπραγμάτευσης με τον εργοδότη). Πιο συγκεκριμένα μερικές από τις ρυθμίσεις του νέου νόμου είναι η κατάργηση του Ασύλου, η περικοπή των δωρεάν συγγραμμάτων, η εισαγωγή μάντζερ στις σχολές, η διαγραφή φοιτητών που ξεπερνάνε ένα όριο σπουδών, η ποινικοποίηση του φοιτητικού συνδικαλισμού, η ακραία εντατικοποίηση των σπουδών, η συμπίεση των εξεταστικών. Επίσης η υποχρεωτική χρηματοδότηση μετατρέπεται σε επιχορήγηση μέσω των 4ετών αναπτυξιακών προγραμμάτων.

Κ.Ε.Σ.
ή αλλιώς
εμπόριο
εληπίδας...

Με βάση κοινοτική οδηγία της ΕΕ, καλείται η Ελλάδα να αναγνωρίσει επαγγελματικά δικαιώματα σε αποφοίτους Κέντρων Ελεύθερων Σπουδών ισότιμα με αυτά των ελληνικών πανεπιστημίων. Αυτό αυτόματα οδηγεί στην υποβάθμιση και στην απαξίωση πτυχίων μας, αφού θα ισοτιμούνται με 3χρονα bachelor. Και ειδικά σχολές σαν τη ΑΣΟΕΕ, είναι οι πρώτες που θα αντιμετωπίσουν τις συνέπειες, καθώς τα ΚΕΣ κατά κύριο λόγο έχουν οικονομικά τμήματα και τμήματα διοίκησης, μάρκετινγκ κλπ. Πέρα όμως από την υποβάθμιση των πτυχίων και των επαγγελματικών δικαιωμάτων, η ισοτίμηση με τα 3χρονα bachelor θα λειτουργήσει και ως μοχλός πίεσης προς τα δημόσια πανεπιστήμια, να εξειδικεύσουν τα προγράμματα σπουδών τους, να μειώσουν το χρόνο σπουδών και να υποβαθμιστούν και αυτά σε bachelor. Η αντίθεση μας στην ισοτίμηση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των

αποφοίτων ΚΕΣ, δεν έχει να κάνει σε καμία περίπτωση με συντεχνιακούς λόγους, δε τους βλέπουμε ανταγωνιστικά και αντιλαμβανόμαστε ότι και αυτοί είναι θύματα των εκπαιδευτικών πολιτικών που ακολουθούνται. Γι αυτό και ζητάμε ελεύθερη πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση για όλες και όλους και δημόσια και δωρεάν μεταλυκειακή τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση.

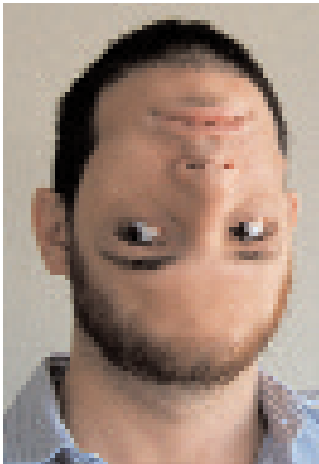
Είναι φανερό πως με την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση η κυβέρνηση της Ν.Δ. και τα συμφέροντα τα οποία υπηρετεί προσπαθούν να υποτάξουν το πανεπιστήμιο στις ανάγκες του ανταγωνισμού και της νεοφιλελεύθερης ακραιφνούς ανάπτυξης, να το μετατρέψουν και το ίδιο σε κρατική επιχείρηση, που προφανώς δεν θα χωρά τους οικονομικά ασθενέστερους, και να βγάλουν απόφοιτους υπάκουους και ατομικιστές.

Όμως εμείς δεν θα τους επιτρέψουμε να εμπορευματοποιούν κάθε δημόσιο αγαθό. Υπερασπιζόμαστε την εκπαίδευση ως δημόσιο κοινωνικό αγαθό. Αγωνι-

ζόμαστε ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και σε όλες τις ρυθμίσεις που την προωθούν (αξιολόγηση, νόμος πλίσισιο, δύο κύκλοι σπουδών, ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ κλπ). Είμαστε αντίθετοι στο βάθεμα των λογικών της αγοράς μέσα στο πανεπιστήμιο, στην εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης.

Ενάντια στη διαμόρφωση ενός νέου μοντέλου εργαζόμενου, ευέλικτου, αναλίστου, πειθαρχημένου, χωρίς δικαιώματα. Ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, στην υποχρηματοδότηση, στη σύνδεση με τις επιχειρήσεις. Οι αγώνες μας δεν περιορίζονται στην ανατροπή των κυβερνητικών σχεδιασμών. Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για ένα ελεύθερο πανεπιστήμιο σε μια ελεύθερη κοινωνία. Και θα αποδείξουμε ξανά ότι όταν αυτοί γράφουν νόμους, εμείς γράφουμε ιστορία!

Κώστας Ψυχογιός

SIGNOMI FILE, DEN EISAI ELLHNAS

Εδώ και δύο χρόνια η κυβέρνηση προσπαθεί να περάσει την αντιδραστική αναθεώρηση του άρθρου 16 και την εφαρμογή νέου νόμου πλαισίου, καταργώντας το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της ανώτατης εκπαίδευσης. Όμως μερικά από αυτά τα οποία αντιπαλεύουμε αποτελούν ήδη πραγματικότητα για τους αλλοδαπούς φοιτητές, αποκαλύπτοντας με αυτό τον τρόπο τις προθέσεις και το όραμα των κυβερνώντων για το «δημόσιο» πανεπιστήμιο του μέλλοντος και αποδεικνύοντας ότι ο ρατσισμός έχει ως αφετηρία του το κράτος και τους φορείς του.

Τελειώνοντας λοιπόν το λύκειο ξεκινάει ο γολγοθάς για τον αλλοδαπό που θέλει να εισέλθει σε κάποιο ανώτατο ίδρυμα της χώρας. Τα δικαιολογητικά που πρέπει να συγκεντρώσει είναι αμέτρητα και περιλαμβάνουν δεκάδες βεβαιώσεις σχετικά με την υπηκοότητα τόσο του ίδιου όσο και των δυο γονιών του, βεβαίωση της μέσης γενικής βαθμολογίας του απολυτηρίου του, η οποία να έχει εκδοθεί από το Υπουργείο Παιδείας, πιστοποίηση γνώσης της ελληνικής γλώσσας και πλήθος άλλων δικαιολογητικών ώστε να επιτραπεί στον αλλοδαπό φοιτητή η είσοδος του σε κάποιο Α.Ε.Ι ή Τ.Ε.Ι της χώρας.

Όμως αυτό δεν είναι τίποτα μπροστά στο ανυπέριθτο για την πλειοψηφία των μεταναστών εμπόδιο της επιβολής διδάκτρων τόσο για τις προπτυχιακές όσο φυσικά (δυστυχώς πλέον το θεωρούμε αυτονόητο..) και για τις μεταπτυχιακές σπουδές. Σύμφωνα λοιπόν με την Υπουργική Απόφαση Φ.141.6/Β/3191 (ΦΕΚ 168/20-3-81) οι αλλοδαποί που προέρχονται από χώρες μη μέλη της Ε.Ε οι οποίοι παρακολουθούν πλήρη κύκλο προπτυχιακών ή μεταπτυχιακών σπουδών στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, είτε ως κανονικοί φοιτητές είτε ως ακροατές, υποχρεούνται στην καταβολή τελών εγγραφής και φοίτησης. Επίσης σύμφωνα την παράγραφο 3 και 4 του άρθρ. 10 του Ν.2910 (ΦΕΚ 91/2-5-2001) & την παράγραφο η του άρθρ. 1, και του άρθρ. 2 & 28 του Ν. 3386/2005 η είσοδος αλλοδαπού στην Ελλάδα για σπουδές σε Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα επιτρέπεται εφόσον πρώτα λάβει θεώρηση εισόδου για το λόγο αυτόν. Για τη χορήγηση θεώρησης εισόδου για σπουδές πρέπει ο αλλοδαπός, εκτός του να έχει γίνει δεκτός σε ένα από τα ελληνικά εκπαιδευτικά ιδρύματα, να

μπορεί να εξασφαλίσει τα έξοδα των σπουδών και της διαβίωσής του στην Ελλάδα. Αυτό βεβαιώνεται από σχετική δήλωση που προσκομίζει στο ελληνικό προξενείο του τόπου κατοικίας του προκειμένου να ζητήσει θεώρηση εισόδου για σπουδές. Εν ολίγοις το κράτος ζητάει από τους μετανάστες των οποίων το μεγαλύτερο ποσοστό ζει κάτω από το όριο της φτώχειας σε συνθήκες εξαθλίωσης να δαπανήσουν ένα σημαντικό πόσο για σπουδές το οποίο μάλιστα θα πρέπει αποδεδειγμένα να το έχουν εξ αρχής έτσι ώστε να λάβουν τη θεώρηση εισόδου. Με αυτό τον τρόπο το κράτος στερεί από το μεγαλύτερο ποσοστό των αλλοδαπών το δικαίωμα στη μόρφωση συμβάλλοντας στην κοινωνική περιθωριοποίησή τους και στην μη ομαλή ένταξη τους στην κοινωνία αντιμετωπίζοντας τους ρατσιστικά και ως παροχείς αποκλειστικά φτηνών εργατικών χεριών, ανάκατους να διεκδικήσουν ένα καλύτερο μέλλον.

Η μόνη λύση που μένει σε κάποιον αλλοδαπό που επιμένει να θέλει να σπουδάσει, είναι η υποτροφία. Και εδώ είναι το σημείο όπου το κράτος δείχνει με το σαφέστερο τρόπο το τίμημα που απαιτεί ώστε να παρέχει στον αλλοδαπό το δικαίωμα στη δωρεάν μόρφωση. Σύμφωνα λοιπόν με τους όρους του συμβολαίου που υπογράφεται ανάμεσα στο υπουργείο οικονομικών και στον αλλοδαπό, των οποίων η τήρηση είναι δεσμευτική για την παροχή της υποτροφίας ο αλλοδαπός υποχρεούται κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Ελλάδα να μην συμμετέχει σε διαδηλώσεις (ή εκδηλώσεις) και άλλες δράσεις που μπορεί να είναι επιζήμιες για το prestige της χώρας ή όποια άλλη εκδήλωση που είναι άσχετη με την ιδιότητά του!!!!

Το κράτος λοιπόν εκβιάζει το μετανάστη καταπατώντας τα ατομικά δικαιώματα και τις ελευθερίες του συνδέοντας άμεσα

την μόρφωση του με τον αποκλεισμό του από οποιασδήποτε μορφής συλλογική δράση και διεκδίκηση, μετατρέποντας τον σε άβουλο ον μπροστά στις ορέξεις του κεφαλαίου και των εντολοδόχων του και «προπονώντας» τον για το εργασιακό περιβάλλον το οποίο θα αντιμετωπίσει βγαίνοντας από το πανεπιστήμιο.

Και στο ζήτημα της εκπαίδευσης, το κράτος συμπεριφέρεται στους μετανάστες με τον ίδιο τρόπο που τους αντιμετωπίζει καθ'όλη τη διάρκεια της παραμονής τους στη χώρα. Πέραν της ανασφάλιστης εργασίας, των μισθών πείνας και της ρατσιστικής αντιμετώπισης που τυχάνουν οι περισσότεροι αλλοδαποί, πρέπει να αντιμετωπίσουν και μια σειρά εμποδίων που αφορούν την εκπαίδευσή τους. Απο μικρή ηλικία το κράτος δείχνει στους αλλοδαπούς ότι είναι πολίτες χαμηλότερου επιπέδου, χωρίς ιδιαίτερα δικαιώματα και φυσικά χωρίς απαιτήσεις για ίση μεταχείριση και ευκαιρίες. Η άρση των διδάκτρων και των άλλων απαιτήσεων για την εγγραφή ενός αλλοδαπού στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, είναι μέτρα αναγκαία, και θα έπρεπε να υιοθετηθούν από το σύνολο των φοιτητών που προασπίζονται τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση.

Γιώργος και Μίλτος

ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΚΑΙ... ΜΠΙΖΝΕΣ ΣΤΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ

Οταν καίγονται ζωντανοί περισσότεροι από πενήντα άνθρωποι, τραυματίζονται δεκάδες άλλοι και ξεσιπώνονται εκατοντάδες, όταν καταστρέφεται ολοσχερώς στον Ταΰγετο το χαρακτηρισμένο ως τρίτο σημαντικότερο δασικό συγκρότημα της Ευρώπης - μετά το γερμανικό Μέλανα Δρυμό και τις Άλπεις - όταν η χλωρίδα και η πανίδα του τόπου εξαφανίζονται, η υπόθεση δε σηκώνει ασειάκια και εξυπνάδες. Με δεδομένο ότι σε ανθρώπινο κόστος, αυτό το κύμα φωτιάς είναι το δεύτερο φονικότερο στη μεταπολεμική ιστορία της Ευρώπης, αξίζει να αναφερθούμε στα αίτια αυτής της μεγάλης καταστροφής, στις παραλείψεις και στα λάθη κατά τη διάρκεια της κρίσης καθώς και στο τι πρόκειται ν' ακολουθήσει την επόμενη μέρα.

Καταρχάς η πρόληψη και η έγκαιρη αντιμετώπιση των πυρκαγιών έχει μεταφερθεί από το τοπικό επίπεδο σε κεντρικούς μηχανισμούς, που εμφανίζουν έλλειψη προετοιμασίας και κατάλληλης οργάνωσης. Μηδενικά έως ελάχιστα ποσά έχουν απορροφηθεί από ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις για την κατάλληλη εκπαίδευση του τοπικού πληθυσμού, ώστε να μειωθούν οι κίνδυνοι πυρκαγιών αλλά και να αντιμετωπίζονται άμεσα και με κατάλληλα μέσα από τοπικές δυνάμεις. Ωστόσο, όλο και περισσότερο η ευθύνη για την κατάσταση μετατίθεται στα εναέρια μέσα, που αντιμετωπίζουν προβλήματα λόγω καιρικών συνθηκών, τεχνικών προβλημάτων ή απλώς δε επαρκούν. Παράλληλα, το Πυροσβεστικό Σώμα συνεχώς αποδυναμώνεται καθώς τα υψηλά ιστάμενα στελέχη διορίζονται βάση μικροπολιτικών κριτηρίων και οι ελλείψεις σε προσωπικό ανέρχονται συνολικά σε 4.000. Επίσης το ήδη υπάρχον προσωπικό δεν έχει τις κατάλληλες γνώσεις για την αντιμετώπιση πυρκαγιών σε δάση, με αποτέλεσμα πολλοί πυροσβέστες να

«Η ετοιμότητα του Πυροσβεστικού Σώματος είναι σε εξαιρετικά υψηλά επίπεδα και η κυβέρνηση θα κάνει τα πάντα για να βοηθήσει στην ακόμη μεγαλύτερη βελτίωσή του».

Γιώργος Βουλγαράκης,
υπουργός Δημόσιας Τάξης
Μάρτιος 2004

περικυκλώνονται από τη φωτιά ή να μη μπορούν να την περιορίσουν έγκαιρα. Με τούτα και μ' εκείνα καταφέραμε σε ένα καλοκαίρι να χάσουμε δεκάδες συνανθρώπους μας και να θρηνήσουμε αρκετά εκατομμύρια στρέμματα δασών.

Μετά τις πυρκαγιές τι;

Τόσο η προηγούμενη κυβέρνηση όσο και η σημερινή αντιμετώπισαν το δάσος ως βάρος ή στην καλύτερη περίπτωση ως ευκαιρία για ανοικοδόμηση, ανταποκρινόμενες σε πελατειακές απαιτήσεις. Υπήρξε μία συνεχής προσπάθεια περιορισμού της προστασίας των δασών, επιχειρώντας την αναθεώρηση του άρθρου 24 του ελληνικού Συντάγματος για την προστασία του περιβάλλοντος και προωθώντας νομοθετικές ρυθμίσεις ή τροπολογίες που οδηγούν στη διαμόρφωση ενός πολιτικού κλίματος που ευνοεί την παραχώρηση του δάσους σε κάθε είδους καταπατητές. Δεν είναι τυχαίο που οι μεγαλύτερες και πιο καταστροφικές πυρκαγιές έχουν συμβεί σε προεκλογικές χρονιές, όταν αυξάνονται οι προσδοκίες για αποχαρακτηρισμό δασικών περιοχών και "νομιμοποιήσεις" αυθαίρετων κατασκευών!

Πιο συγκεκριμένα, 62,5 στρέμματα από τον Εθνικό Δρυμό της Πάρνηθας, λίγες μέρες μετά την αποτέφρωσή του, παραχωρήθηκαν στο ομώνυμο καζίνο ολοκληρώνοντας μία διαδικασία... δω-

ρεάς προς την πολυεθνική «REGENCY».

Στην Πελοπόννησο τώρα, η Κτηματική Εταιρεία του Δημοσίου (ΚΕΔ) παραχώρησε έκταση 2.593.041,8 μ στο Δήμο Ζαχάρως που αφορά στην «ταχεία ανάπτυξη οικονομικών δραστηριοτήτων». Παρεμπιπτόντως, η χάραξη της Ιονίας Οδού περνάει ακριβώς πάνω από τις προαναφερθείσες εκτάσεις στις οποίες, κάτω από διαφορετικές συνθήκες, θα έπρεπε να κοπούν περίπου 1000 πεύκα για την κατασκευή του δρόμου! Βέβαια υπάρχει ένα μικρό προβληματάκι, η εν λόγω περιοχή, στο μεγαλύτερο κομμάτι της, εντάσσεται στη ζώνη Natura ενώ αποτελεί παράλληλα Ζώνη Οικιστικού Ελέγχου, γεγονός που σημαίνει ότι υπάρχουν πολλοί σοβαροί περιορισμοί στην οικοδόμηση! Τώρα πως θα καταφέρει η δημοτική αρχή σε συνεργασία με τους μεγαλοεργοδότες να υλοποιήσουν τα μεγαλεπήβολα σχέδια τους... ο Θεός κι η ψυχή τους

Πάντως αν κοιτάξουμε σφαιρικά την όλη κατάσταση καταλήγουμε σε ένα συμπέρασμα: ότι οι δασικές εκτάσεις μάλλον δεν «κρίνονται αυτόματα αναδασωτέες» αλλά παραχωρήσιμες! Έτσι σκέφτονται ορισμένοι επιχειρηματίες και πολιτικοί: προκειμένου να δώσουν νουή σε μία περιοχή (και στην τσέπη τους φυσικά), επιβαρύνουν την αναπνοή των άλλων. Εξάλλου, όλα τα τρομερά πράγματα που προκαλούμε στο φυσικό μας περιβάλλον οφείλονται σε εκείνα που οι άνθρωποι κάνουμε ο ένας στον άλλον, λόγω της απληστίας, της αναζήτησης κέρδους, των τυφλών δυνάμεων της αγοράς, των αυτοκρατοριών, της εκμετάλλευσης, της αδιαφορίας, του πολέμου και του εξαναγκασμού. Αυτά είναι όλα ανθρώπινα, δηλαδή κοινωνικά ζητήματα. Συνεπώς, αν θέλουμε πράγματι να γίνουμε σωστοί απέναντι στην φύση, πρέπει ουσιαστικά να γίνουμε προηγουμένως σωστοί απέναντι στους συνανθρώπους μας.

Οι Εκτός Τόπου

Ο Φεμινισμός ως φιλοσοφία μπορεί να χρονολογηθεί από την εποχή του Διαφωτισμού με στοχαστές άτομα όπως η Lady Mary Wortley Montagu και ο Marquis de Condorcet, υπέρμαχοι της γυναικείας εκπαίδευσης. Έτσι, το 1785 έχουμε την ίδρυση της πρώτης επιστημονικής κοινότητας για γυναίκες στο Middelburg, μια πόλη νότια της Ολλανδικής Δημοκρατίας. Το 1792 η Mary Wollstonecraft εκδίδει το έργο της "Η Υπεράσπιση των Δικαιωμάτων της Γυναίκας" ένα από τα πρώτα έργα που μπορούν αναμφίβολα να αποκληθούν φεμινιστικά.

Ο φεμινισμός γίνεται τελικά ένα οργανωμένο κίνημα τον 19ο αιώνα καθώς όλο και περισσότεροι άνθρωποι αρχίζουν να πιστεύουν πως η μεταχείριση των γυναικών είναι άδικη και κατά συνέχεια άνιση. Επίσημα, το οργανωμένο κίνημα χρονολογείται από το πρώτο συνέδριο για τα δικαιώματα των γυναικών στο Seneca Falls, ο Τζον Στιούαρτ Μιλλ παρουσιάζει το "Η Υποταγή των Γυναικών" υποστηρίζοντας πως "η νόμιμη κατωτερότητα του ενός φύλου από το άλλο είναι λάθος και... ένα από τα κύρια εμπόδια στην ανθρώπινη βελτίωση."

Στις αρχές του 20ου αρχίζει η παραχώρηση δικαιώματος ψήφου στις γυναίκες, ιδιαίτερα μετά τον Α' παγκόσμιο πόλεμο, κι αυτό γιατί εκφράστηκε έντονα η επιθυμία για αναγνώριση των συνεισφορών τους στον πόλεμο. Ενδεικτικά λοιπόν, πρώτα το 1906 στη Φιλανδία, το 1917 με την επανάσταση στη Ρωσία, το 1918 στην Γερμανία, στην Αυστρία και στην Τσεχοσλοβακία μετά την ήττα από το Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, το 1918 στη Βρετανία με την νίκη στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά από 2584 υπομνήματα και το 1920 στις Η.Π.Α. το δικαίωμα ψήφου για τις γυναίκες είναι γεγονός.

Στην Ελλάδα, το 1930 αναγνωρίζεται το δικαίωμα ψήφου στις γυναίκες με περιοριστικούς όρους, και τελικά το 1952 με το Σύνταγμα το θέμα λύνεται οριστικά. Σαν κίνημα, ο φεμινισμός είναι μια συλλογή κοινωνικών θεωριών, πολιτικών κινήσεων και ηθικών φιλοσοφιών, σε μεγάλο βαθμό παρακινούμενη από ή αναφερόμενη σε

εμπειρίες γυναικών. Ως κοινωνικό κίνημα, ο φεμινισμός εστιάζεται κατά πολύ στον περιορισμό ή εξάλειψη της φυλετικής ανισότητας και στην προώθηση των δικαιωμάτων και των ζητημάτων των γυναικών στην κοινωνία. Βέβαια είναι αλήθεια πως ενώ ο φεμινισμός της δεκαετίας του '60 και του '70 ισχυρίζονταν πως εκπροσωπούσε όλες τις γυναίκες, μάλλον εκπροσωπούσε τις λευκές μέσο-αστικές γυναίκες της Δύσης. Με αφορμή αυτή την διαπίστωση και παράλληλα με την εξέλιξη των κοινωνιών ο φεμινισμός άρχισε να αποκτά ρεύματα και υποκατηγορίες οι οποίες διαφοροποιούνται με βάση τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους.

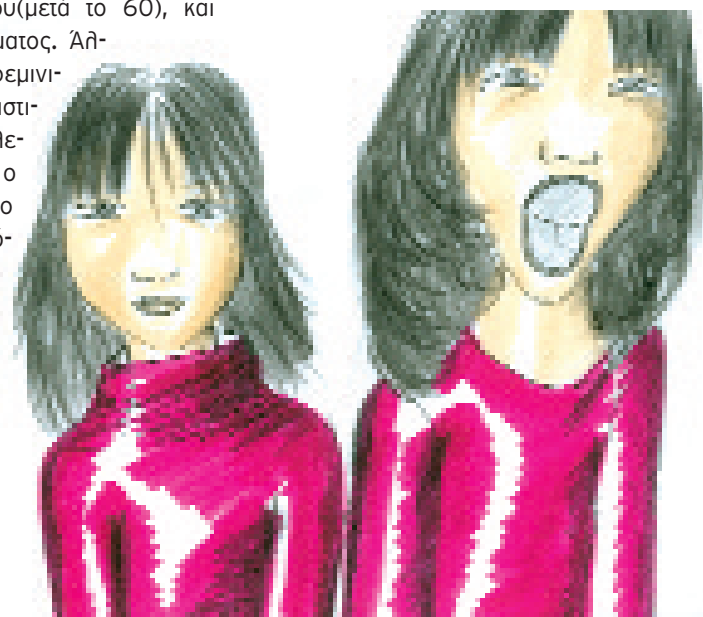
Μια πρώτη διάκριση είναι η φεμινιστές πρώτου και δεύτερου(μετά το 60), και πρόσφατα τρίτου κύματος. Άλλα ρεύματα είναι ο φεμινισμός φύλου, ο μαρξιστικός φεμινισμός, ο λεσβιακός φεμινισμός, ο τρανσφεμινισμός, ο φεμινισμός τρίτου κόσμου κ.α. Η Gloria Steinem γνωστή συγγραφέας και φεμινίστρια είχε ορίσει τον φεμινιστή ως κάποιον που

αναγνωρίζει την ισότητα και την πλήρη ανθρώπινη φύση των γυναικών και των ανδρών. Σε αυτή την λογική, σήμερα πολύ είναι αυτοί που ισχυρίζονται πως ο φεμινισμός είναι ένα θεμελιώδες κίνημα που αναζητά να διασαυρώσει τα όρια που βασίζονται σε κοινωνική τάξη, φυλή, κουλτούρα και θρησκεία και απευθύνεται σε θέματα που αφορούν τις γυναίκες κάθε κοινωνίας.

Πολιτικά οι περισσότεροι φεμινιστές, ακολουθούν μια ολιστική προσέγγιση, πιστεύοντας στα λόγια του Martin Luther King πως "Μια απειλή στη δικαιοσύνη οπουδήποτε είναι μια απειλή στη δικαιοσύνη παντού" και υποστηρίζουν κινήματα όπως το κίνημα των κοινωνικών δικαιωμάτων, το κίνημα των δικαιωμάτων των ομοφυλοφίλων και άλλα.

Στην αντίπερα όχθη, βρίσκεται ο αντρικός σωβινισμός, όπως αποκαλείται από τους ίδιους τους φεμινιστές, μία άποψη που ποτέ δεν υπήρξε ως κίνημα, καθώς ευνοούνταν πάντα από τις πατριαρχικές-ανδροκρατούμενες κοινωνίες. Πολλοί πιστεύουν πως δεν υπάρχει πλέον ανάγκη ύπαρξης του φεμινιστικού κινήματος. Κι όμως... μπορεί να έχουμε μπει πλέον στον 21ο αιώνα και να αισθανόμαστε πως υπάρχει πλέον μια σχετική φυλετική ισότητα, αλλά αύριο 6000 νεαρές κοπέλες θα υποστούν περιτομή των γεννητικών τους οργάνων(κλειτοριδεκτομή), ένας άλλος αριθμός γυναικών θα παρενοχληθούν σεξουαλικά, κάποια γυναίκα θα λιθοβοληθεί μέχρι θανάτου γιατί η ζωή της έχει το ? της αξίας του άντρα που σκότωσε όταν προσπάθησε να την βιάσει, κάποια άλλη θα χάσει τη δουλειά της επειδή έμεινε έγκυος και θα αναγκαστούμε να δεχτούμε ότι κάναμε λάθος!

Δόφνη

40 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΝΕΣΤΟ

CHE GUEVARA

Οι εργάτες και οι αγρότες στη Βραζιλία, την Αργεντινή, τη Βενεζουέλα αλλά και οι διαδηλωτές και οι ακτιβιστές σε όλο τον πλανήτη βγαίνουν σήμερα στους δρόμους κρατώντας στα χέρια τους πλακάτ με τη μορφή του Τσε Γκεβάρα. Σε όλες τις αντιπολεμικές και αντικαπιταλιστικές κινητοποιήσεις μπορούμε να διακρίνουμε την εικόνα του Τσε. Βρίσκεται παντού. Στις σημαίες, στα μαντήλια και τις μπλούζες των διαδηλωτών στο Σιάτλ και τη Νέα Υόρκη, το Λονδίνο και τη Γένοβα, την Αθήνα και τη Βυρνό, την Τζακάρτα και τη Σεούλ.

Η νέα γενιά αγωνιστών δε γνωρίζει πολλά για τη ζωή και τη δράση του Τσε Γκεβάρα. Αναγνωρίζει όμως σε αυτήν τη φιγούρα με το μπερέ και τα αραιά γένια μία συμβολική δύναμη. Τη δύναμη της εξέγερσης και της μαχητικότητας απέναντι στον πόλεμο, το ρατσισμό, την κοινωνική αδικία, την εκμετάλλευση.

Η φιγούρα του Τσε εμπνέει γενιές ολόκληρες και θα εμπνέει για πάντα τους ανθρώπους που επιλέγουν να μη σκύβουν το κεφάλι όταν έρχονται αντιμέτωποι με συνθήκες τυραννίας, συνθήκες όπου επικρατεί ο νόμος του οικονομικά και πολιτικά ισχυρού. Τους εμπνέει να αγωνίζονται με πίστη και, με όπλο την ενότητα, να μεταμορφώνονται σε πανίσχυρες γιγάντιες μορφές που πνίγουν τους τυράννους και τους εκμεταλλευτές. Αν και η καταναλωτική μανία που επιβύλλουν οι απανταχού καπιταλιστικές κοινωνίες προσπαθεί να μετατρέψει ακόμα και τη φιγούρα του Τσε σε ένα σύμβολο μόδας, σε μια μορφή που μπορείς να την βρεις σε μπλουζάκια, κασκόλ, τετράδια, ποτήρια, κονκάρδες, κλπ, σε τιμές βέβαια που σε καμία περίπτωση δε συνάδουν με το συμβολικό χαρακτήρα της μορφής αυτής, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να φθαρεί η εικόνα του Τσε και η εξέχουσα θέση του στην ιστορία των κινημάτων για ελευθερία, ισότητα, αξιοπρέπεια.

Ποιος ήταν όμως ο Τσε; Ο Ερνέστο Γκεβέρα Ντε Λα Σέρνα γεννήθηκε στις 14 Ιουνίου του 1928 στο Ροζάριο της Αργεντινής. Ήταν το μεγαλύτερο από τα 5 παιδιά του Ερνέστο Γκεβέρα Λιντς και της Σέλια Ντε Λα Σέρνα. Η οικογένεια αυτή, η οποία είχε ισπανικές και ιρλανδικές καταβολές, παρότι ανήκε στην ολιγαρχία της εποχής διατηρούσε επαφή και με άτομα από «χαμηλότερα» κοινωνικά στρώματα και ήταν ανοικτή σε προοδευτικές ιδέες, πράγμα που από την τότε αριστοκρατία εθεωρείτο ανεπίτρεπτο. Σε μικρή ηλικία διεγνώσθη ότι ο Ερνέστο πάσχει από χρόνια άσθμα το οποίο στα 9 χρόνια του παρουσίασε επιπλοκή αποτελώντας εμπόδιο για την διεξαγωγή των σπουδών του. Μέσω της παρέας του ήρθε σε επαφή με παιδιά από διάφορα κοινωνικά στρώματα. Παράλληλα ανέπτυξε μεγάλο ενδιαφέρον για την λογοτεχνία μελετώντας συγγραφείς όπως Λόντον, Βερν και Φρόυντ. Το 1942 εγγράφηκε στο δημόσιο Λύκειο και έδειξε κλίση προς τα θεωρητικά μαθήματα. Στη συνέχεια εγγράφηκε στο Πανεπιστήμιο εφαρμοσμένης μηχανικής του Μπουένος Άιρες το οποίο υποχρεώθηκε να διακόψει για να φροντίσει την άρρωστη γιαγιά του. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με το χρόνια άσθμα του τον έκαναν να στραφεί στην ια-

τρική. Από το 1948 ως το 1953 φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Μπουένος Άιρες. Μετά το τέλος των σπουδών του, έχοντας άδεια να ασκήσει το λειτούργημα του νοσοκόμου ξεκίνησε τα ταξίδια του στη Λατινική Αμερική. Μετά την αποφοίτηση του ταξίδεψε στη Γουατεμάλα διασχίζοντας πρώτα την Βολιβία, το Περού, τον Παναμά, την Κόστα Ρίκα, τη Νικαράγουα και το Ελ Σαλβαδόρ. Στη Γουατεμάλα γνώρισε την Ίλδα Γκαδέα, Περουβιανή οικονομολόγο, εξόριστη από τη χώρα της λόγω της συμμετοχής της στη Λαϊκή Αμερικανική Επαναστατική Συμμαχία, και άρα είχε ευρύ κύκλο γνωριμιών με πρόσωπα του εξόριστου αριστερού διανοούμενου χώρου με τα οποία ο Τσε ήρθε σε επαφή. Λίγο αργότερα πήρε σαφή θέση υπέρ της φιλελεύθερης, λαϊκής κυβέρνησης με τη στήριξη του προς το κομμουνιστικό Εργατικό Κόμμα. Κατά το 1954 επιχειρήθηκε από την CIA ένοπλη δράση ανατροπής της κυβέρνησης της Γουατεμάλα. Ο Τσε παρότι θέλησε να αγωνιστεί στην πρώτη γραμμή του αγώνα κατετάγη τελικά ως γιατρός. Μετά την ανατροπή του καθεστώτος υπήρξε και αυτός πολιτικός καταζητούμενος των πραξικοπηματιών. Όλα αυτά επέδρασαν σημαντικότητα στην διαμόρφωση της πολιτικής του συνείδησης. Όπως πολλοί Λατινοαμερικανοί εξόριστοι, έτσι και ο Τσε αναζήτησε άσυλο στο

Μεξικό. Εκεί, στις αρχές του 1955, συνάντησε τον Ραούλ Κάστρο και λίγους μήνες αργότερα τον αδελφό του Φιντέλ και εκεί γεννήθηκε το σχέδιο της επανάστασης για την ανατροπή της δικτατορίας Μπατίστα στην Κούβα, της οποίας ο Φιντέλ Κάστρο αποτέλεσε πολιτικό κρατούμενο. Παράλληλα παντρεύτηκε την Ίλδα Γκαδέα με την οποία απέκτησε το πρώτο του παιδί ενώ εργάστηκε ως γιατρός αλλά και ως φωτογράφος προκειμένου να βγάλει τα προς το

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ο ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΝΕΣΤΟ «ΤΣΕ» ΓΚΕΒΑΡΑ

ζην. Ο Γκεβάρρα, πεπεισμένος ότι ο Κάστρο αποτελεί έναν χαρισματικό ηγέτη για την κουβανική επανάσταση, συμπορεύτηκε μαζί του ως γιατρός, αλλά πήρε κανονικά μέρος στην εκπαίδευση των επαναστατών, ενώ τότε λέγεται πως του «κόλλησε» το προσωνύμιο Τσε (φίλος) επειδή χρησιμοποίησε πολύ αυτή τη λέξη. Στις 25 Νοεμβρίου του 1956 ξεκίνησαν από το Μεξικό 82 αντάρτες οι οποίοι έφτασαν στις 2 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους στην Κούβα και

δέχτηκαν άμεσα επίθεση από καθεστωτικά στρατεύματα. Οι 15-20 επιζήσαντες αντάρτες καταφέρνουν να ανασυνταχθούν και να καταφύγουν στα βουνά της Σιέρρα Μαέστρα. Ο Τσε αρχίζει όλο και περισσότερο να συμμετέχει στις ένοπλες επιχειρήσεις του ανταρτοπολέμου και με την ικανότητα, την αποφασιστικότητα, και ενίοτε και τη σκληρότητα του ανέβηκε στην ιεραρχία του αντάρτικου σώματος ενώ ήταν ο πρώτος ανάρτης στον οποίο δόθηκε την 21 Ιουλί-

ου 1957 το αξίωμα του Κομαντάντε του Επαναστατικού Στρατού της Κούβας. Ο Τσε σημείωσε τεράστια επιτυχία με την κατάκτηση της Σάντα Κλάρα την 29η Δεκεμβρίου του 1958 ύστερα από δύο χρόνια συγκρούσεων με τον, ανοικτά υποστηριζόμενο από τις ΗΠΑ κουβανικό στρατό του Μπατίστα. Ο δρόμος για την πρωτεύουσα Αβάνα ήταν πλέον ανοικτός, έτσι ο Μπατίστα υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει την Κούβα, και ύστερα από μερικές ακόμα συ-

γκρούσεις επήλθε η τελική νίκη του επαναστατικού αντάρτικου σώματος.

Μετά το τέλος της επανάστασης ο Γκεβέρα λαμβάνει ως ελάχιστο φόρο τιμής στην τεράστια συμβολή του στον επαναστατικό αγώνα, την κουβανική υπηκοότητα. Η νέα κυβέρνηση πραγματοποιεί ριζικές μεταρρυθμίσεις δημιουργώντας δωρεάν σύστημα υγείας και εκπαίδευσης που αποσκοπούσε στην πρόσβαση στην εκπαίδευση των, συνήθως αναλφάβητων, χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων. Ο Τσε πρότεινε ακόμα ριζοσπαστικότερες αγροτικές μεταρρυθμίσεις που θα χτυπούσαν τη μεγάλη γαιοκτησία. Δεδομένης της αμερικανικής αποστροφής προς το κομμουνιστικό καθεστώς της Κούβας ο Γκεβέρα αρχίζει να εξετάζει το ενδεχόμενο της Σοβιετικής προσέγγισης. Για το λόγο αυτό συναντήθηκε με μέλη του κομμουνιστικού κόμματος της σοβιετικής ένωσης. Οι ΗΠΑ απαντούν με εμπάργκο προς την Κούβα δηλαδή αποκλεισμό της από κάθε οικονομική δραστηριότητα. Ο Τσε αν και έχει ενδοιασμούς σχετικά με τον αποκλεισμό, θεωρεί πως κρατική βιομηχανία λειτουργεί καλά. Κατά τη διάρκεια του 1960 μεταβαίνει σε Κίνα, Σοβιετική Ένωση, Κορέα και Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας πετυχαίνοντας σημαντικότερες εμπορικές συμφωνίες. Τον Απρίλιο του 1961 ο Τσε τέθηκε επικεφαλής των κουβανικών στρατευμάτων που αντιστάθηκαν και απέκρουσαν την αμερικανική εισβολή στον Κόλπο των Χοίρων. Ως υπουργός Βιομηχανίας που διετέλεσε εκείνη την περίοδο καταψήφισε το σχέδιο Κένεντι «Συμμαχία για την Πρόοδο» επειδή στην πράξη αποσκοπούσε στην καταστολή και άλλων επαναστατικών κινημάτων όπως αυτό της Κούβας. Ωστόσο ο Τσε δεν παρέμεινε προσκολλημένος στο Σοβιετικό μοντέλο ανάπτυξης, αντιθέτως εκτίμησε ότι η Κούβα θα επωφελοούνταν από ένα μοντέλο βιομηχανικού συγκεντρωτισμού.

Την 11η Δεκεμβρίου 1964 εκπροσωπεί την Κούβα στη διεθνή συνδιάσκεψη του ΟΗΕ ασκώντας έντονη κριτική στην αμερικανική πολιτική και τις λατινοαμερικανικές (έγκαθες από τις ΗΠΑ) δικτατορίες, απαιτεί τον πυρηνικό αφοπλισμό και την επικράτηση της ειρήνης στην Καραϊβική. Στη συνέχεια ταξιδεύει σε Ασία και Αφρική και στις 24 Φεβρουαρίου λαμβάνει μέρος στο Οικονομικό Σεμινάριο Αφροασιατικής Αλληλεγγύης, που είναι και η τελευταία δημόσια εμφάνισή του. Εκεί απαιτώ-

ντας την στήριξη των σοσιαλιστικών χωρών στους απελευθερωτικούς αγώνες προκαλεί την ενόχληση του Σοβιετικού μπλοκ και ίσως τον αποστασιοποιεί και από τον ίδιο τον Κάστρο. Το ίδιο έτος αποχωρεί από την Κούβα. Στην απόφαση του αυτή έπαιξαν ρόλο οι διαφορές του με τον Κάστρο σε ζητήματα όπως οι σχέσεις με τη Σοβιετική ένωση ή η οικονομική, αλλά κυρίως το μεγαλειώδες όραμα του να φέρει την επανάσταση σε όλο τον κόσμο. Αφού αποχώρησε από την Κούβα έφτασε με πάνω από 100 Κουβανούς αντάρτες στο Κονγκό. Γι' αυτόν η Αφρική παρείχε τον κατάλληλο δυναμισμό για επανάσταση καθώς ήταν ο αδύναμος κρίκος του ιμπεριαλισμού. Η επανάσταση τελικά απέτυχε λόγω της έλλειψης οργάνωσης και συνοχής των κονγκολέζων ανταρτών, όπως ο ίδιος ο Τσε αναφέρει.

Στη συνέχεια μεταβαίνει με τους Κουβανούς συντρόφους του σε Τανζανία και Τσεχοσλοβακία όπου επεξεργάζεται την ιδέα ενός απελευθερωτικού αντάρτικου κι-

νήματος στο Περού αρχικά και Βολιβία στη συνέχεια. Μετά από σύντομη παραμονή στην Αβάνα, εγκαταστάθηκε στη Βολιβία για να καθοδηγήσει τον επαναστατικό στρατό ο οποίος συγκρούεται τακτικά με κυβερνητικές δυνάμεις που και πάλι υποστηρίζονταν ανοιχτά από τις ΗΠΑ. Το αντάρτικο ωστόσο αποτυγχάνει καθώς σε αυτό δε συμμετέχουν μαζί οι αγρότες και επίσης δεν υποστηρίζεται από το κομμουνιστικό κόμμα της χώρας. Στις 8 Οκτωβρίου 1967 η ομάδα των ανταρτών περικυκλώνεται και αφού δέχεται επίθεση, διασκορπίζεται. Ο Τσε τραυματίζεται στην δεξιά κνήμη, καταδιώκεται και συλλαμβάνεται από πράκτορες της CIA. Τελικά εκτελείται άνανδρα την 9η Οκτωβρίου 1967 ύστερα από κάποιες ώρες ανάκρισης. Το πτώμα του ύστερα από τη νεκροψία εξαφανίζεται για να ανακαλυφθεί το 1997 και να μεταφερθεί στη Σάντα Κλάρα την πόλη που αποτέλεσε το σύμβολο της νίκης της επανάστασης στην Κούβα. Τη φλόγα αυτής της επανάστασης που φιλοδόξησε ο πραγματικός αυτός επαναστάτης των καιρών μας να μεταλαμπαδεύσει σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Η φλόγα αυτή είναι που θα μείνει για πάντα αναμμένη και θα δίνει κουράγιο για νέους αγώνες σε κάθε επαναστάτη της γενιάς του. Άλλωστε όπως είχε αναφέρει και ο συναγωνιστής του Φιντέλ Κάστρο: "Αν μας ρώταγαν σε ποιόν θα θέλαμε να μοιάσουν τα παιδιά μας, σαν αφοσιωμένοι επαναστάτες θα λέγαμε: «θα θέλαμε να είναι σαν τον Τσε»". Ο Τσε δεν έμεινε στην ιστορία απλά ως ένας αντάρτης που αφιέρωσε και έδωσε τη ζωή του για αξίες όπως η ελευθερία, η κοινωνική ισότητα, η αξιοπρέπεια. Η εικόνα του συμβολίζει την ασυμβίβαστη σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό, την ηρωική επαναστατική αυτοθυσία, την ακλόνητη πίστη για αλλαγή. Ο κόσμος όμως δεν αλλάζει από ήρωες αλλά από απλούς ανθρώπους που αξιοποιούν τα διδάγματα από την εμπειρία του παρελθόντος, και η ιστορία του Ερνέστο Γκεβέρα ντε λα Σέρνα έχει πολλά διδάγματα να δώσει στις νεότερες γενιές. Η εικόνα του άλλωστε δεν ανήκει σε κανένα κράτος. Ανήκει στα εκατομμύρια νέων ανθρώπων του αντιπολεμικού και αντικαπιταλιστικού κινήματος που παλεύουν, όπως πάλεψε και εκείνος, για «έναν άλλο κόσμο που είναι εφικτός».

**Γιάννης Γραμμής
Αράμ Χατζαντουριάν**

SWEEZY PAUL

ΕΝΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ
ΜΑΛΛΟΝ ΔΕ ΘΑ ΑΚΟΥΣΕΤΕ ΣΤΗΝ ΑΣΟΕΕ

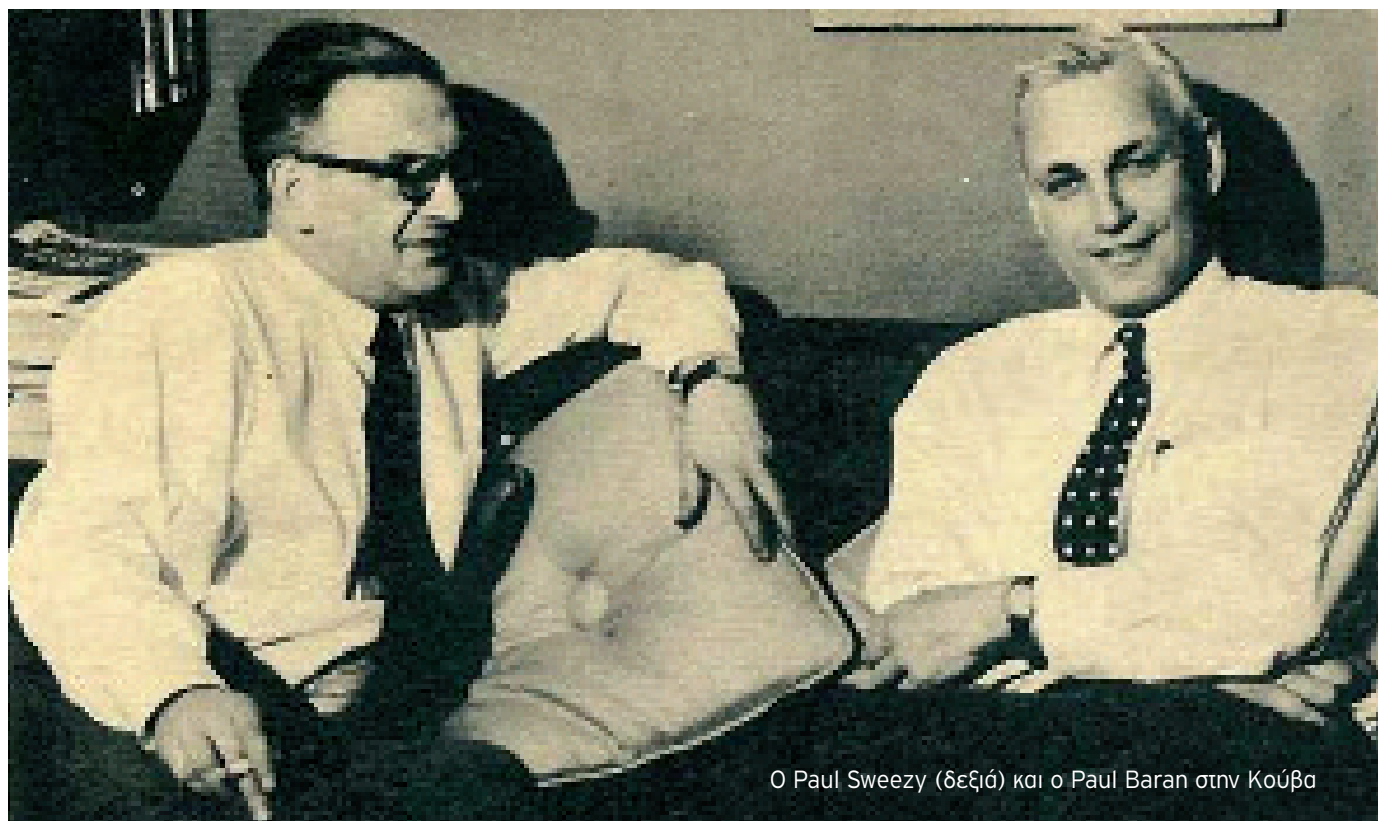
Ο Paul Sweezy θεωρείται από τους κορυφαίους των ριζοσπαστικών οικονομολόγων και ο κυριφαίος αμερικάνος θεωρητικός μαρξιστής. Μαζί με τους Marx και Schumpeter, μέσω της δουλειάς του, κατάφερε να φέρει την ιστορική ανάλυση και κριτική του καπιταλισμού ένα βήμα πιο μπροστά.

Γεννήθηκε στην Νέα Υόρκη το 1910 και φοίτησε στο Exeter και στο Harvard μέχρι το 1932. Μετά έφυγε για την Αγγλία για να συνεχίσει τις σπουδές του στο LSE (αν και αρκετούς μήνες τους ξόδεψε στην Βιέννη). Η ευρωπαϊκή αυτή εμπειρία του θα ήταν πολύ σημαντική για την μετέπειτα πορεία του. Λόγω του μεγάλου Κραχ (1929), ο πατέρας του έχασε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του., αλλά του μείναν αρκετά ώστε ο Sweezy να μην έχει οικονομικό πρόβλημα. Όντας στην Βρεταννία, ο Sweezy, έζησε όλες τις πολιτικές και οικονομικές ανακατατάξεις της Ευρώπης, όπως η άνοδος του φασισμού και η οικονομική ύφεση, από πρώτο χέρι, με αστείλεσμα να τον επηρεάσουν σημαντικά.

Ο κύριος λόγος της μετεγκατάστασης του στην Βρετανία ήταν η επιθυμία του να δουλέψει μαζί με τον συντηρητικό οικονο-

μολόγο Friedrich Hayek. Παρόλα αυτά, παρακολουθώντας διάφορες «θερμές» συζητήσεις μεταξύ σπουδαστών, κατέληξε να τον ενδιαφέρει περισσότερο ο Marx. Σε αυτήν την πνευματική στροφή του, έπεξε μεγάλο ρόλο η ανάγνωση του βιβλίου του Leon Trotsky, History of the Russian Revolution καθώς και η παρακολούθηση διαφόρων διαλέξεων του Harold Laski.. Γυρνώντας στο Harvard το 1933, ο μαρξισμός ήταν ένα από τα πιο δημοφιλή θέματα των μεγαλύτερων πανεπιστημίων των ΗΠΑ, κάτι που δεν συνέβαινε πριν την φυγή του στην Βρετανία. Σε αυτό συνέβαλε και η άφιξη στο Harvard ενός από τους πιο γνωστούς οικονομολόγους παγκοσμίως, του Joseph Schumpeter, Παρόλο που ο Schumpeter ήταν συντηρητικός οικονομολόγος, αναγνώριζε την αξία της δουλειάς του Marx. Ήταν ένα είδος προτύπου για εκείνον. Μάλιστα είχε ως σκοπό την διατύπωση μιας συντηρητικής οικονομικής θεω-

ρίας, τόσο καλά δομημένης και συμπαγούς όσο και εκείνης του Marx. Οι δύο τους με το πέρασμα των χρόνων γίναν πολύ καλοί φίλοι, ενώ οι συζητήσεις και οι συγκρούσεις των απόψεων τους ήταν αναρίθμητες, παρόλο που ο αλληλοσεβασμός του έμενε σε υψηλά επίπεδα. Κατά τα χρόνια της παραμονής του στο Harvard, ο Sweezy έγραψε παλλά άρθρα σχετικά με τον ατελή ανταγωνισμό (imperfect competition), του ρόλου των προσδοκιών στην Κευνσιανή οικονομική θεωρία και της οικονομικής ύφεσης. Ενώ παρέμενε μαρξιστής, επηρεάστηκε πολύ από την επανάσταση που έφερε η διατύπωση της Κευνσιανής οικονομικής θεωρίας. Μάλιστα μετά το 1936 και την έκδοση του βιβλίου του Κέυνς «General Theory of Employment, Interest and Money» έλαβε μέρος σε πολλές συζητήσεις σχετικά με τα νέα δεδομένα που έφερε στην οικονομία αυτή η θεωρία. Την περίοδο 1939-40, έλαβε μέρος σε διάφορες

Ο Paul Sweezy (δεξιά) και ο Paul Baran στην Κούβα

έρευνες για κρατικές επιτροπές. Μέχρι εκείνη την περίοδο είχε γράψει περίπου 25 άρθρα και κριτικές, εκ των οποίων τα σημαντικότερα είναι 1) Expectations and the Scope of Economics (1938) και 2) Demand Under Conditions of Oligopoly (1939).

Ενδιαφέρον έχει πως ένας άνθρωπος που είχε φοιτήσει στα καλύτερα οικονομικά πανεπιστήμια του κόσμου και είχε διδαχθεί μόνο κλασικές οικονομικές θεωρίες κατέληξε να «ασπάζεται» την μαρξιστική. Όπως και ο ίδιος έλεγε, χρειάστηκε μια μεγάλη εσωτερική πάλη ώστε η οικονομική του σκέψη να απομακρυνθεί από την κλασική θεωρία οριακής χρησιμότητας (marginal utility analysis) στη μαρξιστική εργασιακή θεωρία της αξίας, (labor theory of value). Μια μετάβαση η οποία δεν έγινε από την μία μέρα στην άλλη, αλλά κράτησε αρκετά χρόνια, από την στιγμή που οι 2 αυτοί διαφορετικοί κόσμοι, αναδύουν τελειώς διαφορετικά ερωτήματα και ανησυχίες σχετικά με την λειτουργία του οικονομίας και γενικότερα της οικονομίας. Όμως, η επιλογή του αυτή, είχε τρομερές συνέπειες όσον αφορά τον μαρξισμό και τη θεώρηση του για τον κόσμο.

Το βιβλίο του The Theory of Capitalist Development είχε καινοτόμα και καθοριστική συμβολή στη Μαρξιστική, δίνοντας βάρος στη ποιοτικό πρόβλημα αξίας (qualitative value problem) στην μαρξιστική εργασιακή θεωρία της αξίας και στα θέματα της που αφορούν τον μονοπολιακό καπιταλισμό. Για παράδειγμα το ερώτημα «Τι μας οδηγεί σε κρίση και σε ύφεση;» μετατρέπεται στο ερώτημα «Τι μας οδηγεί στην ανάπτυξη;». Μαζί με το βιβλίο του Schumpeter Capitalism, Socialism and Democracy, αντικατόπτριζαν την επίκαιρη και πολύπλοκη διαμάχη για το ιδεατό οικονομικό σύστημα και την επιλογή μεταξύ σοσιαλισμού ή καπιταλισμού. Το ερώτημα αυτό ήταν επίκαιρο και «καυτό», καθώς το 1937 συνέβη μια δεύτερη οικονομική ύφεση μετά το Μεγάλο Κραχ και πάλι η ανεργία ανέβηκε από το 14% στο 19%. Αυτό, για το Δυτικό κόσμο, ήταν μεγάλο σοκ καθώς νόμιζαν ότι οι μέρες του Κραχ είχαν παρέλθει ανεπιστρεπτι. Αυτή η τάση προς την ύφεση, που είχε ο καπιταλισμός εκείνη την περίοδο, ο Sweezy πίστευε ότι οφείλτο στις αντιθέσεις που εμφανίζονται στην καπιταλιστική οικονομική ανάπτυξη (π.χ. ρόλος του κεφαλαίου) ενώ σύμφωνα με πολλούς συ-

ντηρικούς (Schumpeter) έφταιγε ο πολιτικός έλεγχος στο καπιταλιστικό σύστημα.

Κατά την περίοδο που οι ΗΠΑ εισήλθαν στον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Sweezy ήθελε να βοηθήσει σε αυτόν τον πόλεμο κατά του φασισμού. Έτσι το 1942 κατατάχθηκε στο στρατό συνεισφέροντας κυρίως μέσω του Office of Strategic Services (OSS). Ουσιαστικά, ο κύριος σκοπός της δουλειάς του ήταν να παρακολουθεί τις εξελίξεις στην Βρετανική οικονομική πολιτική, καθώς ήταν ξεκάθαρο ότι αυτός ο πόλεμος θα οδηγούσε σε μία αναδιοργάνωση της παγκόσμιας οικονομίας. Αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα τον επαναπροσδιορισμό των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών και σε αυτό το κομμάτι οι ΗΠΑ θέλανε να είχαν το πάνω χέρι (κατά τον Sweezy «top dog»). Αυτές οι εμπειρίες ήταν ιδιαίτερος σημαντικές για εκείνον καθώς τον βοήθησε να καταλάβει την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ και τον απώτερο σκοπό να δημιουργήσουν μια παγκόσμια ηγεμονία.

Ένα σημαντικό κεφάλαιο στην ζωή του Sweezy, η απόφαση του, μετά την φυγή του από το στρατό (ο πόλεμος είχε τελειώσει), να μην συνεχίσει την ακαδημαϊκή του καριέρα. Αν και είχε αρκετούς υποστηρικτές και ενώ ήταν αρκετά γνωστός στον ακαδημαϊκό κύκλο, εκείνος αποφάσισε να πορευτεί διαφορετικά. Οι συνθήκες για την πραγματοποίηση καριέρας στον ακαδημαϊκό χώρο για έναν μαρξιστή, δεν ήταν και οι καλύτερες δυνατές. Επίσης, προς αυτήν την κατεύθυνση βοήθησε και η υλοποίηση μιας ιδέας, η οποία υπήρχε στο μυαλό του Sweezy αρκετό καιρό. Η κυκλοφορία, μαζί με τον Leo Huberman, ενός εβδομαδιαίου περιοδικού, του Monthly Review. Το Monthly Review χαρακτηρίστηκε ως το ηγετικό ανεξάρτητο Μαρξιστικό περιοδικό του κόσμου, ή τουλάχιστον του αγγλόφωνου κόσμου. Παρακάτω παρτίθεται η άποψη του Business Week για το περιοδικό (1963): «a brand of socialism that is thorough-going and tough-minded, drastic enough to provide the sharp break with the past that many leftwingers in the underdeveloped countries see as essential. At the same time they maintain a sturdy independence of both Moscow and Peking...».

Μέσω του περιοδικού, ανοίχθηκαν πολλά θέματα που αφορούσαν χώρες του τρίτου κόσμου, όπως ο πόλεμος της Κορέας, ο

1ος πόλεμος στην Ινδοκίνα, ο πόλεμος στο Βιετνάμ, η προσπάθεια πραξικοπημάτων στην, «αυλή των ΗΠΑ», Λατινική Αμερική και αλλού (π.χ. Ελλάδα). Βέβαια, η «προώθηση» του καπιταλισμού στις τρίτες χώρες, δεν γίνονταν μόνο πολέμους, αλλά κυρίως υπογείως και με αντάλλαγμα εύνοια και πολλά δολάρια. Για τους εκδότες και τους συνεργάτες του περιοδικού η καπιταλιστική ανάπτυξη στον τρίτο κόσμο έχει ως συνέπεια τη μετατροπή του πλεονάσματος σε σπατάλη (κατανάλωση ειδών πολυτελείας, γραφειοκρατία, διαφυγή κεφαλαίων και φοροδιαφυγή). Η στηριγμένη σε μια τέτοια στρέβλωση ανάπτυξη, όχι μόνο δεν μειώνει την απόσταση μεταξύ κέντρου και περιφέ-

Η πορεία του Sweezy ήταν σημαντικότερη λόγω της καθαρότητας του λόγου του αλλά και της σπουδαίας κριτικής σκέψης του, που κατέστησε τον μαρξισμό «ελκυστικό» και επίκαιρο σε εποχές όπου ο καπιταλισμός αναπτυσσόταν ραγδαία.

ρειας, αλλά παράγει στασιμότητα και ύφεση και αυξάνει τις ανισότητες και την εξάρτηση.

Σε τελική ανάλυση, καπιταλισμός για τον τρίτο κόσμο σήμαινε πολλή εκμετάλλευση και καθόλου ευημερία και ανάπτυξη. Ένα από τα σημαντικότερα θέματα που ασχολήθηκαν οι εκδότες τους ήταν εκείνο με τίτλο Cuba: The Anatomy of a Revolution και το οποίο κυκλοφόρησε τον Ιούλιο-Αύγουστο του 1960 και φυσικά είχε sold out. Ήταν αποτέλεσμα της επίσκεψης του Sweezy και του Huberman στην Κούβα μετά την επανάσταση του 1959 και της πεποίθησής τους ότι η Κούβα κινείται προς το σοσιαλισμό.

Ο Sweezy ζώντας στην περίοδο του Μακαρθισμού και όντας γνωστός μαρξιστής, θα ήταν αδύνατο να μην έχει ζήσει διώξεις. Κατηγορήθηκε για «υπονομευτικές ενέργειες» (παντού υπάρχουν υπονομευτές...) κυρίως λόγω της ενεργούς συμμετοχής στην καμπάνια του προοδευτικού Henry Wallace (1948) και λόγω μιας διάλλειξης

του στο πανεπιστήμιο του New Hampshire. Λόγω περιφρόνησης του δικαστηρίου, οδηγήθηκε στις τοπικές φυλακές, όπου αφέθηκε με χρηματική εγγύηση. Στο Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ δικαιώθηκε μετά την έφεση που άσκησε κατά της πρώτης απόφασης.

Παράλληλα με την έκδοση του Monthly Review, ξεκίνησε το 1952 και η εκδοτική σειρά Monthly Review Press, που ασχολιόταν στην κυκλοφορία βιβλίων ή εκθέσεων-επιθεωρήσεων (reports και reviews) με θέματα τα ίδια με του περιοδικού. Η κίνηση αυτή, θεωρήθηκε από τους εκδότες του περιοδικού επιτακτική ανάγκη λόγω του μακαρθισμού. Είναι κατανοητό ότι σε μια τέ-

θα απορροφηθεί από τους καταναλωτές, αφού υπολογίζουν πως αυτό θα απορροφηθεί από τις ιμπεριαλιστικές και στρατιωτικές δαπάνες των κυβερνήσεων. Το σύστημα, σύμφωνα με τους συγγραφείς, μπορεί προσωρινά να λειτουργήσει ομαλά με βάση κάποιες κενύσιανου τύπου πολιτικές, όμως η σταθερότητα τους απειλείται από τις χώρες του τρίτου κόσμου και τον αγώνα ενάντια στην νέο-αποικιακή κυριαρχία. Γενικότερα, προσπάθησαν να απαντήσουν στο ερώτημα : «Γιατί, αν υπάρχει τόσο ισχυρή τάση προς την ύφεση στον καπιταλισμό, αυτό το σύστημα (καπιταλισμός) συνεχίζει να αναπτύσσεται και να ακολουθείται σε όλο και περισσότερες χώρες;». Είναι σημαντικό

Prosperity (1977), The Deepening Crisis of U.S. Capitalism (1980), Stagnation and the Financial Explosion (1987), και The Irreversible Crisis (1988).

Βεβαίως είναι αναγκαίο να αναφερθούμε στην θεώρηση του Sweezy σχετικά με άλλα 2 μη-καπιταλιστικά εγχειρήματα, την Χιλή και την Κίνα. Υπάρξε θερμός υποστηρικτής του Αλιέντε του οποίου η κυβέρνηση ανέβηκε δημοκρατικά στην εξουσία. Όμως ο Sweezy και ο Magdoff θεωρούσαν ότι χωρίς στρατιωτική δύναμη να τους υποστηρίζει η προσπάθεια μετάβασης της Χιλής στον σοσιαλισμό θα ήταν ευάλωτη. Αυτό επιβεβαιώθηκε από την Ιστορία, και η πεποίθησή του, ότι στην περιφέρεια των ΗΠΑ μόνο ένοπλη επανάσταση μπορεί να επιτευχθεί, έγινε ισχυρότερη. Για την Κίνα, θεωρούσε ότι η επανάσταση ήταν σε διαρκή κίνδυνο, λόγω της πιθανότητας να ανδευθεί μια νέα τάξη, πράγμα που θα κατέστρεφε την προοπτική της επανάστασης και θα βοηθούσε στην παλινόρθωση του καπιταλισμού. Εκ των πραγμάτων, οι φόβοι του επιβεβαιώθηκαν σε μεγάλο μέρος. Για την Σοβιετική Ένωση, το 1990 δήλωσε : «The conclusion that emerges from this analysis, is that the crisis of the Soviet Union and the collapse of its East European allies was not due to the failure of socialism. The struggle for socialism in the Soviet Union as recounted above, was lost long before with the consolidation of a class system, and it was this system which, despite its undoubted achievements, ultimately failed.»

Εν κατακλείδι, η πορεία του Sweezy ήταν σημαντικότερη λόγω της καθαρότητας του λόγου του αλλά και της σπουδαίας κριτικής σκέψης του, που κατέστησε τον μαρξισμό «ελκυστικό» και επίκαιρο σε εποχές όπου ο καπιταλισμός αναπτυσσόταν ραγδαία. Ερωτώμενος το 1999, για το αν ο κόσμος είναι πιο κοντά στον σοσιαλισμό από την εποχή που πρωτοεκδόθηκε το Monthly Review, απάντησε: “Well, if socialism is ever going to happen, we’re nearer to it now than we were then.”

Κύρια πηγή :

Memorial Service for Paul Marlor Sweezy (1910-2004) by John Bellamy Foster http://web.chungbuk.ac.kr/~ahnsah/tnboard/read.cgi?board=book_board&y_number=119&nnew=1

N. Αργυρίου

τοια μαύρη περίοδο, κανένας εκδότης δεν θα αναλάμβανε την έκδοση «επικίνδυνων» βιβλίων. Υπο τη σκέπη της Monthly Review Press, εκδόθηκαν πολλά σημαντικά βιβλία όπως: The Empire of Oil (1955)-Harvey O’Connor, The Political Economy of Growth (1957)-Paul Baran, The United States, Cuba and Castro (1963)-William Appelmann William, Fanschen (1966)-William Hinton.

Ένα από τα σημαντικότερα έργα του Sweezy σε συνεργασία με τον Paul Baran είναι το Monopoly Capital: An Essay on the American Economic and Social Order. Το έργο τους αυτό, που εκδόθηκε το 1966, αποτέλεσε μια βασική συνεισφορά στην Μαρξιστική θεωρία αφού μετατόπισε την εστίαση από την υπόθεση της ανταγωνιστικής οικονομίας στην μονοπωλιακή φύση των περισσότερων και σημαντικότερων κλάδων, που κυριαρχούνται από γιγαντιαίες επιχειρήσεις. Οι επιχειρήσεις αυτές μπορούν να διατηρούν τις τιμές τους ψηλά, χωρίς να ενδιαφέρονται αν το πλεόνασμα τους

να αναφέρουμε την παγκόσμια συγκυρία εκείνης της περιόδου, όταν η παγκόσμια ηγεμονία των ΗΠΑ γινόταν σιγά σιγά πραγματικότητα και μάλιστα αναφερόταν ως golden age (ελαφρώς παραπληθυντικά στην πραγματικότητα).

Το 1968 ο Huberman πέθανε, και συνεκδότης του Monthly Review έγινε ο Harry Magdoff. Ο ίδιος βοήθησε και στην ολοκλήρωση του βιβλίου Vietnam: The Endless War, 1954-1970, ένα βιβλίο που είχαν συγγράψει από κοινού ο Sweezy και ο Huberman. Με τον νέο του συνεκδότη του, εγκαινίασαν μια σειρά αναλύσεων πάνω στην οικονομία των ΗΠΑ (Reviews of the Month) στο Monthly Review. Η σπουδαία αυτή συνέγεια, καθώς ο Sweezy είχε τρομερή δυνατότητα οικονομικής ανάλυσης και ο Magdoff βαθύτατη γνώση των στατιστικών οικονομικών στοιχείων της κυβέρνησης των ΗΠΑ, έδωσε στον κόσμο, εκτός από άρθρα, και σπουδαία βιβλία. Χαρακτηριστικότερα είναι τα εξής: The Dynamics of U.S. Capitalism (1970), The End of

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Λίγα λόγια για τους Ζαπατίστας

Η Τσιάπας είναι η νεότερη και μια από τις φτωχότερες πολιτείες του Μεξικού. Το 1/3 περίπου των κατοίκων της είναι ιθαγενείς, απόγονοι των Μάγιας και των Ολμέκων. Οι αυτόχθονες της Τσιάπας έζησαν και άντεξαν εδώ και περίπου 5 αιώνες τη συστηματική γενοκτονία στην αρχή, την εκμετάλλευση και τον απάνθρωπο ρατσισμό στη συνέχεια. Ώσπου την 1η Ιανουαρίου το 1194, ύστερα από 10 χρόνια σιωπηλής προετοιμασίας, χιλιάδες ένοπλοι ιθαγενείς, οργανωμένοι στον Ζαπατιστικό Στρατό Εθνικής Απελευθέρωσης (EZLN), κατέλαβαν τα μεγαλύτερα αστικά κέντρα της πολιτείας φωνάζοντας «φτάνει πια» και απαιτώντας «δημοκρατία ελευθερία και δικαιοσύνη», όχι μόνο για αυτούς αλλά και για όλους τους Μεξικανούς. Παρόλο που η εξέγερση αυτή κατεστάλη από το μεξικάνικο στρατό και οι Ζαπατίστας αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν στην ενδοχώρα, η ισχυρή αλληλεγγύη που εκδηλώθηκε τόσο σε εθνικό επίπεδο όσο και παγκόσμια ανάγκασε το κράτος να υπογράψει εκκεντρικά μαζί τους.

Ο «καφέ» χρυσός

Ο καφές έχει τεράστια αξία ως εμπόρευμα: με ετήσιο οικονομικό κύκλο άνω των 70 δις δολαρίων, κατέχει την 2η θέση, πίσω μόνο από το πετρέλαιο, στην παγκόσμια αγορά πρώτων υλών. Εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι παγκοσμίως εξαρτώνται οικονομικά από τον καρπό αυτό. Τα οφέλη του καφέ όμως, δεν κατανέμονται καθόλου ισότιμα σε όσους εμπλέκονται στον οικονομικό του κύκλο. Από τον τεράστιο τζίρο που αποφέρει το προϊόν περι-

που το 2% εισπράττειται από τους παραγωγούς ενώ σχεδόν το σύνολο πηγαίνει στους διάφορες μεσάζοντες εμπορίας και επεξεργασίας καφέ κυρίως στις μεγάλες πολυεθνικές που ελέγχουν την αγορά. Όμως, το 1989 ο παγκόσμιος οργανισμός καφέ εγκατέλειψε τις προστατευτικές ρυθμίσεις για την τιμή του. Παράλληλα, η παγκόσμια τράπεζα και το ΔΝΤ παρείχαν γενναιοδωρα δάνεια για την ανάπτυξη της καλλιέργειας καφέ σε χώρες που μέχρι τότε δεν παρήγαγαν με αποτέλεσμα την υπερπροσφορά του προϊόντος. Οι τιμές στα διεθνή χρηματιστήρια κατέρευσαν και έκτοτε, παρά τις παροδικές αναλαμπές, κυμαίνονται σε χαμηλά επίπεδα. Αυτή η ηλεγόμενη κρίση του καφέ δεν επηρέασε τις εταιρίες εμπορίας και διακίνησης. Οι μεγάλες πολυεθνικές γνώρισαν σημαντική αύξηση των κερδών: η μείωση της τιμής της πρώτης ύλης δεν μεταφέρθηκε στους καταναλωτές αλλά στους μετόχους. Η μικροκαλλιεργητές ήρθαν αντιμέτωποι με μια πραγματική καταστροφή. Αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να μεταναστεύσουν στα μεγάλα αστικά κέντρα ή στις ΗΠΑ. Χιλιάδες «εξαφανίστηκαν», προσπαθώντας να περάσουν την νεκρή ζώνη των συνόρων ΗΠΑ-Μεξικό. Το 1993 έφτασαν να πληρώνουν οι μεσάζοντες (τα ηλεγόμενα τσακάλια) μέχρι και 8 Παισός (60 λεπτά του ευρώ) για ένα κιλό καφέ ενώ η τιμή μεταπώλησης του στην Ευρώπη ξεπερνούσε τα 10 ευρώ.

Οι ζαπατιστικοί συνεταιρισμοί

Μετά την εξέγερση οι ιθαγενείς προχώρησαν στην οικοδόμηση της αυτονομίας τους απέναντι στο μεξικανικό κράτος που δεν αναγνώριζε τα αιτήματά τους. Σκοπός των παραγωγών ήταν να εξασφαλίσουν έναν εναλλακτικό τρόπο διάθεσης και εξα-

γωγής του καφέ τους που θα τους επέτρεπε να αποφύγουν την καταστροφική εξάρτηση από τα «τσακάλια» και την απρόβλεπτη παγκόσμια αγορά. Ο πρώτος συνεταιρισμός καφέ (το 1997) με μέλη αποκλειστικά ζαπατίστας ήταν η Mut Vitz (το βουνό των πουλιών) στην περιοχή Σαν Χουάν δε λα Λιμπερτιάδ των Λος Άλτος της Τσιάπας. Σε 3 μόνο χρόνια πενταπλασιάστηκε η ποσότητα εξαγωγής και τα μέλη αυξήθηκαν σημαντικά. Έτσι το 2001 ξεπήδησε ένας νέος συνεταιρισμός στο Παντελό των Λος Άλτος και ονομάστηκε Yachil Xojobal Chulchan (το νέο φως του ουρανού). Ο τρίτος συνεταιρισμός καφέ που λειτουργεί στην Τσιάπας είναι ο Yochin Tayel Kinal (αρχίζοντας να δουλεύουμε την νέα γη) και έχει έδρα στο Αλταμιράνο και υπάγεται στο συμβούλιο καλής διακυβέρνησης της Μορέλια. Σήμερα ο ζαπατιστικός καφές διακινείται σε 10 ευρωπαϊκές χώρες και τα τοπικά εγχειρήματα συνδέονται μεταξύ τους μέσω ενός οριζόντιου δικτύου του RedProZapa. Ο ΣΠΟΡΟΣ συμμετέχει στο RedProZapa από το 2005. Προμηθεύεται τον καφέ από την Café Libertad που εδρεύει στο Αμβούργο της Γερμανίας. Δημιουργήθηκε το 2000 από όσους συμμετείχαν στην ομάδα αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας της γερμανικής αναρχοσυνδικαλιστικής ομοσπονδίας FAU διακινώντας αρχικά εθελοντικά τον καφέ σε πολιτικούς χώρους. Αργότερα οργανώθηκαν σε ένα συνεταιρισμό και κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα μαζικό, αλλά αυτόνομο δίκτυο πώλησης του καφέ έξω από τα επίσημα εμπορικά κυκλώματα. Ο συνεταιρισμός είναι μη κερδοσκοπικός και με το πλεόνασμα από την πώληση του καφέ καταφέρνουν να αγοράζουν κάθε χρόνο μεγαλύτερη ποσότητα καφέ, να ρίχνουν την τιμή πώ-

λησης για τους καταναλωτές, να ενισχύουν με ένα ποσοστό της τιμής πώλησης προγράμματα αλληλεγγύης και να δημιουργούν θέσεις εργασίας. Εκδίδουν επίσης ένα περιοδικό και άλλο έντυπο υλικό για τον ζαπατιστικό αγώνα.

Επιμέλεια: Σοφία Σταματέλου

Σπόρος

Η ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη, αποτελεί οξύ και πολλή φορές τραγικό πρόβλημα. Η λύση της έκτρωσης που πολλοί μας εφαρμόζουμε υπόγεια και που πάει να γίνει κοινωνικός θεσμός είναι και αυτή τραγική καθότι δημιουργεί πολλά προβλήματα στη γυναίκα. Ενώ αφήνει άθικτες τις ρίζες του προβλήματος καταπατεί το πιο στοιχειώδες ανθρώπινο δικαίωμα, το δικαίωμα της ζωής, της πιο αδύναμης και ανυπεράσπιστης υπάρξεως, του εμβρύου. Το επιχείρημα ότι το έμβryo μέχρι 3 μηνών δεν είναι άνθρωπος, δεν προσβάλλει μόνο τη λογική του απλού ανθρώπου, αλλά ανατρέπει μονομιάς τις πιο σύγχρονες επιστημονικές κατακτήσεις στη βιολογία, στη γενετική, στην εμβρυολογία κ.τ.λ. Η επιστήμη σήμερα έχει αποφανθεί, η ζωή ξεκινά από τη στιγμή της σύλληψης.

Το δικαίωμα στη ζωή είναι αναφαίρετο και αυτό φαίνεται πως το γνώριζαν πολύ καλά και οι πρώτες φεμινίστριες οι οποίες είχαν ξεκάθαρη θέση εναντίων της έκτρωσης. Πίστευαν ότι παραβιάζει τα βασικά αξιώματα του φεμινισμού, που περιλάμβαναν μη βία, κατάργηση των διακρίσεων και δικαιοσύνη για όλους. Η έκτρωση γι' αυτές αποτελούσε την ύψιστη μορφή εκμετάλλευσης της γυναίκας. Δεν δίσταζαν να χρησιμοποιήσουν φράσεις όπως παιδοκτονία και φόνος παιδιού. Αρκετά τραβηγμένες αλλά δεδομένων των τότε συνθηκών κατανοητές. Η Elizabeth Candy Stanton πρωτοπόρα φεμινίστρια είχε πει «Όταν φρονούμε ότι η γυναίκα αντιμετωπίζεται ως περιουσιακό στοιχείο, είναι αιμωχικό για τις γυναίκες το ότι θα έπρεπε να αντιμετωπίζουμε τα παιδιά μας σαν περιουσιακό στοιχείο, το οποίο διαχειριζόμαστε κατά τα κέρφη μας.» (Επιστολή στην Julia Ward Howe, 16 Οκτωβρίου 1873, καταγεγραμμένη στο ημερολόγιο της Howe στη βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου του Harvard). Βέβαια θεωρούσαν υπεύθυνους για τις εκτρώσεις τους άνδρες και την ανδροκρατούμενη κοινωνία που εξανάγκαζαν τη γυναίκα να ρίξει το παιδί αν ο τρόπος που το απέκτησε εναντιωνόταν στο τότε κοινωνικό κατεστημένο. Αλλά ακόμα και σήμερα οι απόψεις των σύγχρονων γυναικών δεν διαφέρουν τόσο. Η κα. Καραγιάννη από το Πανελλαδικό Κίνημα Γυναικών είχε δηλώσει «θα μου επιτρέψετε όμως να πιστεύω πως οι γυναίκες που φανατικά φωνάζουν υπέρ της νομιμοποίησης με τόσα συνθήματα, κατά βάθος επιθυμούν με το νόμο τις τύψεις τους. Είναι γνωστό, πως στην Αμερική, στις ειδικές κλινικές εκτρώσεων, προβλέπεται να υπάρχει ψυχίατρος, που θα βοηθήσει τη γυναίκα να ξαναβρεί την ψυχική της ισορροπία μετά την άμ-

ΑΜΒΛΩΣΗ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Ή ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ;

Σε κάθε εγκυμοσύνη υπάρχουν τρία πρόσωπα. Κάθε ένα από αυτά με τις δικές του ιδιαιτερότητες. Αναμφίβολα θα μπορούσε κανείς να πει πως ο δυσκολότερος ρόλος είναι αυτός της γυναίκας. Είναι όμως; Η απάντηση είναι δύσκολη. Αν βεβαίως μπορούμε να ισχυριστούμε ότι υπάρχει ξεκάθαρη απάντηση.

βλωση»

Σήμερα, αρκετά χρόνια μετά, πολλές από τις αιτίες που οδηγούσαν τότε στην έκτρωση συνεχίζουν να υπάρχουν. Το πρόβλημα έγκειται στο γεγονός ότι η κοινωνία και το κράτος αδυνατούν σε πολλές περιπτώσεις να παρέχουν τις απαραίτητες συνθήκες για να μεγαλώσει ένα παιδί οδηγώντας έτσι με μαθηματική ακρίβεια χιλιάδες γυναίκες στην έκτρωση. Η κοινωνική κατακραυγή που μπορεί να υποστεί μια γυναίκα είτε επειδή έμεινε έγκυος εκτός γάμου είτε για το νεαρό της ηλικίας της, οι δυσκολίες στην ανατροφή λόγω έλλειψης οικονομικών πόρων είναι στην πλειονότητα τους οι λόγοι που οδηγούν σήμερα μια γυναίκα στο γυναικολόγο της. Δεν μπορεί όμως να παραβλέψει κανείς ότι όντως υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που η γέννηση του παιδιού ισχυραίνεται με το θάνατο του η ακόμα χειρότερα και με το θάνατο της μητέρας του. Περιπτώσεις όπου σίγουρα το παιδί θα οδηγηθεί στο θάνατο αργά η γρήγορα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το στίγμα όπου οι πιθανότητες κάποιου παιδιού που πάσχει να επιβιώσει είναι σχεδόν ανύπαρκτες.

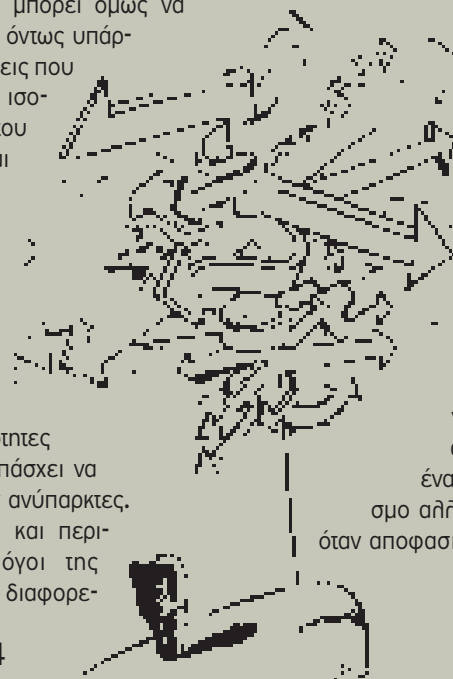
Υπάρχουν βεβαίως και περιπτώσεις όπου οι λόγοι της έκτρωσης είναι κάπως διαφορε-

τικοί. Γυναίκες καριέρας όπου μια εγκυμοσύνη είναι επιθυμητή μόνο όταν είναι «προγραμματισμένη» ή ακόμα, εφήμερες σχέσεις που οδηγούν σε «ανεπιθύμητα» αποτελέσματα και για τους δυο. Κανείς δεν μπορεί να καταδικάσει κάποιον για τα σχέδια που κάνει για τη ζωή του ή για τον τρόπο που επιλέγει να ζήσει και να εκφράσει τη σεξουαλικότητά του. Αυτό θα ήταν βήμα πίσω σε αναχρονιστικές και πεπαλαιωμένες αντιλήψεις. Ούτε βεβαίως οι ηθικοπληαστικές ρητορείες κυρίως εκπροσώπων της εκκλησίας για το θέμα όπου προσπαθούν να ενοχοποιήσουν τη μητέρα ασκώντας της πολλές φορές ψυχολογική βία βοηθούν στην επίλυση του προβλήματος. Αντιθέτως τέτοιες μέθοδοι διαιωνίζουν το πρόβλημα προκαλώντας συγκρούσεις μεταξύ των πλευρών που τάσσονται υπέρ ή εναντίων της άμβλωσης.

Ανεξάρτητα αν μια γυναίκα αποφασίσει να γεννήσει ένα παιδί ή όχι οι αλληλαγές στη ζωή της θα είναι πολύ σημαντικές. Σχεδόν το 60% των γυναικών που κάνουν έκτρωση επιχειρούν να αυτοκτονήσουν και το 28% δυστυχώς το καταφέρνει, ενώ πάρα πολλές παρουσιάζουν ψυχολογικά προβλήματα. Ακόμα οι επιπτώσεις στην υγεία της μπορεί να είναι πολύ σημαντικές όπως ο διπλασιασμός των πιθανοτήτων εμφάνισης καρκίνου του μαστού για κάθε μια έκτρωση που κάνει κάποια.

Όλα αυτά πρέπει να αποτελούν επιχειρήματα για το ενδιαφέρον και την ευαισθητοποίηση τόσο της πολιτείας όσο και της κοινωνίας και όχι αφορμές για διαμάχες. Πρέπει να σταθούμε δίπλα στη γυναίκα τόσο όταν αποφασίζει να φέρει έναν άνθρωπο στον κόσμο αλλά ακόμη περισσότερο όταν αποφασίζει να μην το κάνει.

Σαφώ

ΜΥΑΝΜΑΡ

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΧΩΜΑΤΑ

Όπως είναι ευρέως, πλέον, γνωστό μέσα στον Σεπτέμβριο, ξεκίνησαν στη Μιανμάρ καθημερινές διαδηλώσεις βουδιστών μοναχών με αφορμή την απόφαση της κυβέρνησης για διαπλησσιασμό της τιμής του πετρελαίου, στις οποίες συμμετείχαν χιλιάδες εργάτες και φοιτητές. Αποτέλεσμα; Μέχρι τις 28/9 (επίσημα τουλάχιστον) είχαν σκοτωθεί 14 άνθρωποι. Αλλά ας τα πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Ονομασία

Η Ένωση της Μιανμάρ (Πρώην Βιρμανία ή Μπούρμα) είναι η μεγαλύτερη χώρα της ΝΑ Ασίας και συνορεύει με την Κίνα, το Λάος, την Ταϊλάνδη, το Μπαγκλαντές και την Ινδία ενώ βρέχεται από την θάλασσα του Ανταμάν. Η Βιρμανία απέκτησε την ανεξαρτησία της από το Ηνωμένο Βασίλειο το 1948 ως Ένωση της Βιρμανίας. Μετονομάστηκε σε «Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Ένωσης της Βιρμανίας», το 1988 ονομάστηκε και πάλι «Ένωση της Βιρμανίας» και τελικά το 1989, ελέω χούντας στρατιωτικών, το Κρατικό Συμβούλιο Αποκατάστασης του Νόμου και της Τάξης πήρε την απόφαση για το σημερινό όνομα της.

Ιστορικό

Το 1989 οι στρατιωτικοί βρήκαν την ευκαιρία να εγκαθιδρύσει την χούντα, λόγω της αναταραχής στο εσωτερικό της χώρας (γιγάντιση του ανταρτικού των Κάρεν κτλ.). Μάλιστα το 1990 οι στρατιωτικοί θέλησαν να κάνουν εκλογές. Το αποτέλεσμα τους, ήταν η αντιπολίτευση να λάβει το 82% των ψήφων, αλλά φυσικά ο στρατός δεν παρέδωσε την εξουσία. Από τότε η χούντα ασκεί ένα ανελέητο καταπιεστικό καθεστώς, όπου καριαρχούν η βία, οι αυθαίρετες συλλήψεις, η παραγωγή-διακίνηση ναρκωτικών, το ξέπλυμα βρώμικου χρήματος ενώ ο στρατός απορροφά το 40% του προϋπολογισμού της χώρας.

Διεθνής Στάση

Η Δύση υποτίθεται ότι έχει επιβάλει κυρώσεις, σύμφωνα με τις οποίες οι ΗΠΑ και Η ΕΕ δεν μπορούν να έχουν δοσοληψίες με την Μιανμάρ. Μάλιστα για αυτόν τον σκοπό έχει καταρτιστεί κατάλογος με τις «απαγορευμένες επιχειρήσεις» της Μιανμάρ. Φυσικά, σε αυτόν τον κατάλογο δεν υπάρχουν επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται σε τομείς ενέργειας (πετρέ-

λαιο ή φυσικό αέριο) ή ξυλείας. Έτσι η γαλλική Total και η αμερικάνικη Chevron κάνουν εύκολα business στην Μιανμάρ, συμμετέχοντας στον υποθαλάσσιο αεριογωγό της Γιαντάνα (Yadana Gas Transportation Project για να το βρείτε εύκολα στο Internet). Γενικά, η Total και με διάφορες άλλες business καταλήγει να συμβάλει κατά 7 % στον προϋπολογισμό της χώρας, όντας με αυτόν τον τρόπο το σημαντικότερο στήριγμα της χούντας.

Σεπτέμβριος 2007

Δεκάδες χιλιάδες βουδιστές μοναχοί κατέβηκαν στον δρόμο, με διάχυτη ελπίδα ότι η χούντα θα δίσταζε να χρησιμοποιήσει βία εναντίον τους. Παρόλα αυτά, ο στρατός και η αστυνομία, ξυλοκόπησαν και τραυμάτισαν θανάσιμα πολλούς από αυτούς. Ανεπισήμως, οι νεκροί μπορεί να είναι και εκατοντάδες καθώς, και στην καταστολή των φοιτητικών κινητοποιήσεων, το 1988, ο πραγματικός αριθμός μάλλον δεν θα γνωστοποιηθεί ποτέ. Οι πληροφορίες έρχονται αποκλειστικά από το διαδίκτυο, με γνωστότερο βίντεο εκείνο της εν ψυχρώ εκτέλεσης του ιάπωνα φωτορεπόρτερ, Κέντζι Ναγκάι, εν μέσω καταδιωκόμενων διαδηλωτών στους δρόμους της Ρανγκούν. Στις αρχές του Οκτώβρη, η χούντα φαίνεται να έχει καταστήσει τις διαδηλώσεις ενώ η κίνηση ματ του κράτους ήταν να κόψουν το κεντρικό δίκτυο Internet.

Αντίδραση

Η αντίδραση της Δύσης ήταν και πάλι χαλαρή. Ο Ιμπραήμ Γκαμπάρι, ο ειδικός απεσταλμένος των Ηνωμένων Εθνών, μετά την 4μερη επίσκεψη του (29/9-2/10), δεν

κατάφερε και πολλά, η ΕΕ σε κείμενο που υιοθετήθηκε στο Λουξεμβούργο, οι Ευρωπαίοι υπουργοί Εξωτερικών, "κρίνουν αναγκαίο να συνεχιστούν οι άμεσες πιέσεις στο καθεστώς" της Μιανμάρ κυρίως μέσω "της επιβολής εμπόργκο στα προϊόντα ξυλείας και μετάλλου καθώς και στις πολυτιμες πέτρες που εισάγονται" από τη Μιανμάρ αλλά και στις εξαγωγές προς τη χώρα υλικών που σχετίζονται με τα ανωτέρω προϊόντα. Τίποτε δεν ακούστηκε και πάλι για τους τομείς της ενέργειας... Ο πρέσβης της Κίνας στο Συμβούλιο Ασφαλείας θεωρεί ότι τα γεγονότα είναι «κυρίως εσωτερικά» ενώ με την γραμμή της φαίνεται να συμφωνεί και η Ρωσία. Μια τελείως ασήμαντη πληροφορία είναι ότι η Ρωσία και η Κίνα είναι οι βασικοί προμηθευτές όπλων της Μιανμάρ. Ο δε Ιάπωνας πρωθυπουργός εξέφρασε την θλίψη του (?) για την δολοφονία του ρεπόρτερ...

Κατακλείδα

Το παρόν άρθρο έχει ως σκοπό την καταγραφή της κατάστασης εντός της Μιανμάρ και του διεθνούς παιχνιδιού συμφερόντων με θύμα τον λαό της Μιανμάρ. Θεωρώ ότι είναι πολύ πιο σημαντικό να γράψω για το πώς δημιουργήθηκε η χούντα, από ποιους στηρίζεται αλλά και της τρισάθλια συμπεριφοράς των Μεγάλων Δυνάμεων (όποια πέτρα της Ιστορίας και αν σηκώσεις, θα τις βρεις από κάτω...) παρά να αναλύσω τους τρόπους καταστολής που προτιμά η χούντα της Μιανμάρ. Ούτως ή άλλως, η τακτική των στρατιωτικών καθεστώτων είναι κοινή διεθνώς και ευρέως γνωστή...

N. Αργυρίου

Siteογραφία

www.cdainc.com/publications/cep_field_visits.php
www.left.gr • www.skai.gr • www.enet.gr • www.tanea.gr
news.bbc.co.uk • wordpress.com • www.reuters.com

ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Το ελληνικό κράτος περιγράφεται ως έθνος-κράτος δηλαδή κράτος με ένα και μοναδικό έθνος. Ένα έθνος που οφείλει τη λάμψη του στον αρχαίο ελληνικό κόσμο και τη συνέχειά του στον χριστιανισμό. Η φυλετική καθαρότητα αποτελεί ένα ακόμη καύχημα του ελληνισμού. Η εδραίωση τέτοιων επικίνδυνων εννοιών όπως της εθνικής ενότητας, της φυλετικής καθαρότητας έχει τη βάση της στην καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων όπως αυτό της ελευθερίας, της αυτοδιάθεσης, της ανεξιθρησκίας, της ζωής.

Το ελληνικό κράτος καταπάτησε κατά συρροή τα ανθρωπίνα δικαιώματα των κατοίκων της περιοχής της Μακεδονίας ασχολούμενο με το μακεδονικό ζήτημα. Πριν και μετά την προσάρτηση τμήματος της Μακεδονίας άρχισε μια προσπάθεια εκ μέρους της ελληνικής κυβέρνησης να επικρατήσει το ελληνικό στοιχείο έναντι των άλλων εθνικών ομάδων που κατοικούσαν στη Μακεδονία. Μια άλλη ομάδα ανθρώπων η οποία αποτελούσε σημαντικό πληθυσμιακό ποσοστό της Μακεδονίας είναι οι σλαβόφωνοι μακεδόνες, αποκαλούμενοι και ως Σλαβομακεδόνες.

Μετά την κατάρρευση της οθωμανικής αυτοκρατορίας και την χάραξη των νέων συνόρων από ανίδεους περί της πραγματικής κατάστασης που επικρατούσε στη Μακεδονία, οι Σλαβομακεδόνες έχοντας κοινή γλώσσα, κοινούς χορούς και τραγούδια, βρέθηκαν σκορπισμένοι σε τρεις χώρες: Σερβία, Βουλγαρία, Ελλάδα.

Αναφέρθηκε παραπάνω ότι έγινε προσπάθεια της ελληνικής κυβέρνησης να επικρατήσει το ελληνικό στοιχείο ή να εξαφανιστεί το σλαβικό στοιχείο είναι μια καλύτερη διατύπωση. Οι Σλαβομακεδόνες δεν είχαν το δικαίωμα να μιλήσουν τη δική τους γλώσσα, να χαρούν με τα τραγούδια τους και τους χορούς τους. Κατα-

σκοπεύονταν από ανθρώπους της ελληνικής κυβέρνησης οι οποίοι κατέδιδαν στην αστυνομία όσους μιλούσαν σλαβικά. Στη συνέχεια η αστυνομία τους ξυλοκοπούσε και τους ανάγκαζε να ποιούν ρετινόλαδο. Στα σχολεία διδάσκονταν μόνο τα ελληνικά κάτι που αντιτίθεται σε διεθνείς συνθήκες οι οποίες υποχρεώνουν την Ελλάδα να δίνει την ευκαιρία στις μειονότητες να διδάσκονται τη γλώσσα τους. Είχε μάλιστα τυπωθεί και αλφαβητάρι στη σλαβική το οποίο προοριζόταν για την παράλληλη διδασκαλία ελληνικών και σλαβικών στα σχολεία της Μακεδονίας, βέβαια το αλφαβητάρι αυτό δεν κυκλοφόρησε ποτέ. Παρόμοια τακτική ακολουθήθηκε και με τους τουρκόφωνους της Θράκης. Άλλο ένα μέτρο που πάρθηκε από την ελληνική κυβέρνηση με σκοπό την επικράτηση του ελληνικού στοιχείου ήταν ο ξεριζωμός

κατοίκων της Μακεδονίας σύμφωνα με το θρησκευτικό κριτήριο, όσοι ήταν μουσουλμάνοι αποστέλλονταν στην Τουρκία κάτι που είχε ως αποτέλεσμα χιλιάδες προσφύγων.

Σήμερα λίγοι από τους Σλαβομακεδόνες μπορούν να μιλήσουν τη σλαβική, αριθμός που φθίνει συνεχώς. Η απαγόρευση σε μια ομάδα ανθρώπων να ομιλεί τη γλώσσα της, η οποία λειτουργεί ως φορέας ιστορίας και πολιτισμού, ισοδυναμεί με πράξη γενοκτονίας. Τέτοιες πρακτικές θα πρέπει να καταδικάζονται από κάθε κράτος το οποίο θέλει να αυτοαποκαλείται δημοκρατικό και κράτος δικαίου. Βέβαια το ελληνικό κράτος δεν έχει κάνει κάτι τέτοιο μέχρι σήμερα αποκρύπτοντας συστηματικά τα γεγονότα εκείνης της περιόδου.

K.N.

Γεγονότα: 2004, στο Outlook, παραμονές των εκλογών (τυχαίο), αποκαθήλωση των έργων του T. de Cordier ύστερα από απόφαση-εντολή του τότε Υπουργού Πολιτισμού Ευάγγελου Βενιζέλου («δηλώνω παρόν, μιλάω ως μελλοντικός ηγέτης, ο καφές που μου έριξαν ήταν κίνηση υποκινούμενη αλλά ο ηγέτης συγχωρεί»). Η αποκαθήλωση έγινε στο χώρο της ΑΣΚΤ, η ΑΣΚΤ είναι πανεπιστήμιο, το πανεπιστήμιο έχει άσυλο, αλλά ναι, η άρση του ασύλου τεθηκε ως θέμα 3 χρόνια αργότερα και παραμονές εκλογών σίγουρα η υποστήριξη των «εθνικών» συμβόλων πουλάει περισσότερο.

2007, τα video της Εύας Στεφανή στην ArtAthina. Κι εκεί είχαμε αποκαθήλωση έργων, αυτόφωρο και κράτηση του επιμελητή της έκθεσης, κ. Αργυρίου. Ο Υπουργός Πολιτισμού Βουλγαράκης καταδικάζει εμμέσως τη σύλληψη αλλά δηλώνει επίσης πως η συγκεκριμένη δημιουργία δεν τον καλύπτει αισθητικά.

Ερώτηση: Ρωτήθηκε ο Υπουργός για την προσωπική του αισθητική κρίση στην τέχνη; Διαπραγματεύμαστε ως κοινωνία ποια αισθητική κρίση θα πρέπει να έχει ο εκάστοτε Υπουργός; Πόσω μάλλον την ίδια στιγμή που κρατείται ο επιμελητής της ArtAthina και λογοκρίνονται έργα τέχνης; Δηλαδή ο Βουλγαράκης είναι και τεχνοκритικός;

Σημειώνω πως εκτός από τη σύλληψη η αστυνομία εισέβαλε στην ArtAthina όπου προστατευόταν ως θεσμός από το Υπουργείο Πολιτισμού. Αλλά τυχαίο πάλη γεγονός, ότι και πάλη ήμασταν λίγο πριν τις εκλογές.

Σημείωση: στο άρθρο 16 του Συντάγματος κατοχυρώνεται η ελευθερία της τέχνης και της έρευνας.

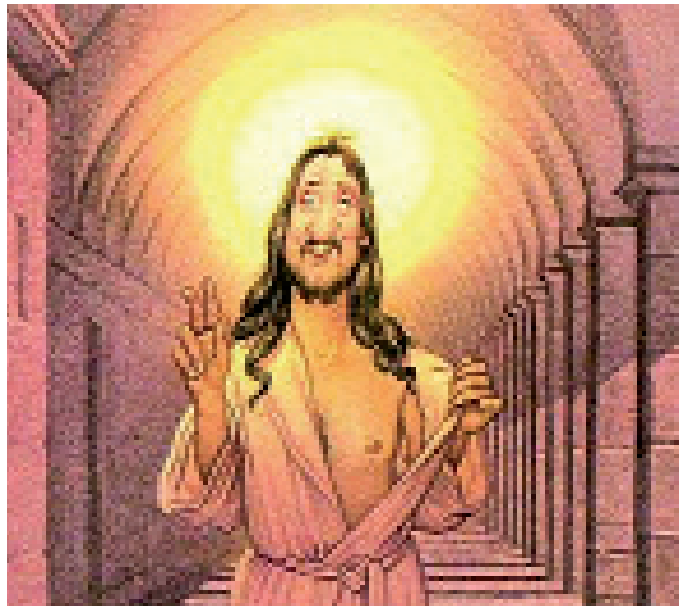
Για το έργο της Εύας Στεφανή: Η ουσία του έργου της είναι ότι μιλάει για την ανδρική αυθαιρεσία πάνω στο γυναικείο σώμα, αλλά και την αυθαιρεσία του κράτους πάνω στους πολίτες. Αυτό το υπονοεί δείχνοντας μια οπτική ει-

κόνα μια γυμνής γυναίκας να αυτοϊκανοποιείται (μητρότητα, ερωτισμός αλλά και πορνογραφική εκμετάλλευση) και μια νηπιτική, ο εθνικός ύμνος από εκτέλεση μπάντας επι χούντας (ολοκληρωτικό κράτος, πατριδοκαπηλεία, κενή ρητορεία). Ο συνδυασμός αυτός μιλάει για το ιδιωτικό και το δημόσιο, για τον αποκλεισμό και την αυθαιρεσία. Όλα αυτά με απαγόρευση της εισόδου σε άτομα κάτω των 18 ετών.

Απορία 1: Η εκάστοτε κυβέρνηση που αποφασίζει με βάση το αισθητικό της κριτήριο, όπως άλλωστε υποστήριξε και ο κ. Βουλγαράκης, έχει ηθυσίσει τα παραπάνω θέματα αυθαιρέσιας που προβάλλει μέσα από τα video της η Εύα Στεφανή; Λογοκρίνουμε την τέχνη λόγω υπέρμετρου πατριωτισμού, αλλά πατριωτισμός δεν υπάρχει στο γεγονός ότι δεν υπάρχει ελεύθερη προσβαση στις παραλίες.

Απορία 2: Εντάξει, ο Βουλγαράκης όπως και ο Βενιζέλος, μας ανέδειξαν το αισθητικό τους κριτήριο στην τέχνη που είναι και το κριτήριο κάθε φορά για το αν θα αποκαθηλώνεται ένα έργο τέχνης. Εμάς γιατί δε μας ρωτάει κανείς ποιο είναι το αισθητικό μας κριτήριο και τα όριά μας στη χρησιμοποίηση συμβόλων;

Π.χ. φτιάξτε και εσείς το δικό σας αισθητικό όριο με βάση τα εθνικά σύμβολα σημειώνοντας x σε αυτό που σας πειράζει.

1 Η φωτογράφιση του Ρουβιά γυμνού με παρόε την εθνική σημαία

2 Ο εθνικός ύμνος στη Eurovision προς τιμήν της Παπαρίζου

3 Τα μπλουζάκια με την ελληνική σημαία τυπωμένη στο στήθος

4 Τα στενά μπλουζάκια με την ελληνική σημαία με στρας φορεμένα από τραγουδίστριες στην πίστα. Κ.λπ., κ.λπ.

Εμένα τίποτα από αυτά δε με προσβάλλει, αλλά όσους τους προσβάλλουν τα έργα τέχνης όπως αυτά της Εύας Στεφανή, που μάλλιστα διαπραγματεύονται σημαντικά θέματα, τότε ας αναρωτηθούν αν τα «εθνικά σύμβολα» πρέπει να μπλέκονται με τις παραπάνω δραστηριότητες (βλ. 1,2,3,4).

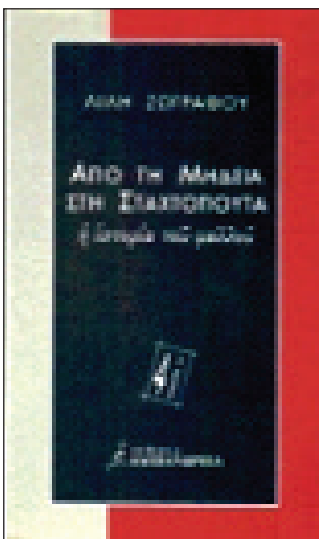
Γιατί από τη μία εάν δεν τα μπλέκουμε αλλά μας πειράζουν μόνο τα έργα της Στεφανή, τότε βάζουμε τα προσωπικά μας αισθητικά κριτήρια πάνω από το Σύνταγμα (δηλ. ο Βουλγαράκης προτιμάει τη φωτογράφιση του Ρουβιά με παρόε τη εθνική σημαία). Αν πάλη τα βάζουμε σε ένα τσουβάλη όλα και μας πειράζει οποιαδήποτε χρησιμοποίηση εθνικών συμβόλων ας διώξουμε το Ρουβιά στο Los Angeles και μετά ας κλειστούμε όλοι σπίτια μας για να μη λογοκριθούμε ποτέ.

Κι όπως είπε και ο Μάνος Στεφανίδης στην Ελλάδα της άγνοιας και της υποκρισίας, ασχολούμαστε με την τέχνη μόνο όταν αποκαθηλώνονται τα έργα της και όχι όταν βρίσκονται αναρτημένα.

Εύη Κ.

BIBΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

“Από τη Μήδεια στην Σταχτοπούτα. Η ιστορία του φαλλού”. Λιλή Ζωγράφου Εκδόσεις Αλεξάνδρεια

Γιατί από τη Μήδεια στη Σταχτοπούτα; Γιατί σύμφωνα με τη συγγραφέα η Μήδεια διέθετε την επίγνωση του σώματος της και το πάθος του, σε αντίθεση με τη Σταχτοπούτα που καθόταν άβουλη μην περιμένοντας και μη διεκδικώντας τίποτα Ένα βιβλίο από μια γυναίκα για τις γυναίκες και όχι μόνο. Ένα βιβλίο βασισμένο σε έρευνες γνωστών ανθρωπολόγων και κοινωνιολόγων με αποσπάσματα και από αρχαίες τραγωδίες που μιλάει για το πέρασμα από τη μητριαρχική κοινωνία στην πατριαρχική. Αναλύει τις δομές, τα έθιμα, τις εξουσίες όπως συγκεντρώνονται στις εκάστοτε κοινωνίες καθώς και τις αξίες που τι διέπουν.. Η ουσία του βιβλίου τελικά συνοψίζεται στην παρακάτω φρά-

ση: «για να μπορέσω ως γυναίκα να παρουσιάσω στην κοινωνία μια εναλλακτική λύση στην πατριαρχία (και τι απομένει από το γυναικείο κίνημα αν δεν μπορεί να το κάνει αυτό;) πρέπει πρώτα να μάθω ποια ήμουν πριν η πατριαρχία με υποβιβάσει σε αυτό που είμαι σήμερα.»

**Δήμητρα Πετρακάκη
Στερίνα Σαπουνά**

ΣΙΝΕΦΙΛ

Το Μίσος

Το μίσος είναι μια ταινία κοινωνικού ρεαλισμού του Mathieu Kassovitz. Το film χτίζεται πάνω στην ιδιαίτερη συμπεριφορά της προσωπικότητας των Vinz, Hubert και Said οι οποίοι αποτελούν μια μικρογραφία των προαστίων του Παρισιού. Έχουν σε κοινό χαρακτηριστικό το ανέλπιδο παρόν και το αβέβαιο μέλλον που γεννά κοινωνικά αδιέξοδα οδηγώντας τους στη βία ως απάντηση στην περιθωριοποίηση που βιώνουν μέσα από τον κοινωνικό ρατσισμό. Παρουσιάζεται έμμεσο τρόπο ένα κατηγορώ απέναντι στους πολιτικούς και στα Μ.Μ.Ε., ι οποίοι διογκώνουν το φόβο για την κοινωνική ανασφάλεια

και των θεωριών ότι οι κάτοικοι-Μετανάστες αυτών των περιοχών αποτελούν τους αυριανούς εγκληματίες.

Έτσι με αυτό τον τρόπο φωτογραφίζει μια κρατική πολιτική μ την οποία το κράτος θέλει να επιβληθεί και να πολεμήσει τους « ενδυνάμει εγκληματίες» προβάλλοντας ένα μοντέλο αστυνομοκρατίας στις λεγόμενες κακόφημες περιοχές. Καμία ανοχή στους Μετανάστες, στους τοξικομανείς, στους περιθωριακούς.

Το έγκλημα προσωποποιείται στις φιγούρες αυτών των ανθρώπων και παύει να είναι «προνόμιο» όλων και γίνεται «κατάκτηση» των υποβαθμισμένων προαστίων αποκτώντας τοιουτοτρόπως χρώμα και εθνικότητα.

Ο περιορισμός του εγκλήματος δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο χειρισμού των πολιτικών και των Μ.Μ.Ε. μέσα από στατιστικά ποσοστά. Με αυτό τον τρόπο κλείνουμε τα μάτια στην αλήθεια απορρίπτοντας κάθε προσπάθεια εντοπισμού παθογόνων αιτιών, ώστε να μπορούμε να μιλάμε για ένα κοινωνικό κράτος.

Το κράτος με την άρνηση της νομιμοποίησης παραμονής χιλιάδων μεταναστών, προσφέρει απλόχερα φτηνά εργα-

τικά χέρια στους εργοδότες.

Ενισχύοντας τους φόβους των κατοίκων της ημεδαπής για αύξηση της ανεργίας λόγω των μεταναστών και της ενδεχόμενης απειλής της ατομικής ασφάλειας διαμέσου της ξενοφοβίας, συντηρείται ένα γενικό κλίμα τρομοκρατίας το οποίο ενδυναμώνει ακροδεξιά κόμματα όπως του Λεπέν («Εθνικό Μέτωπο» Ζαν-Μαρί Λεπέν) σ’ όλη την Ευρώπη.

Η ιστορία μιας κοινωνίας που πέφτει και κατά τη διάρκεια της πτώσης της επαναλαμβάνει...

«Ως εδώ όλα καλά»

«Ως εδώ όλα καλά»

«Ως εδώ όλα καλά»

«... σημασία δεν έχει η πτώση αλλά η προσγείωση»

Μιχαήλγγελοσ

V for Vendetta

Αναφερόμαστε στην κινηματογραφική μεταφορά των αδερφών Γουασόφσκι, του ομώνυμου κόμικ των Άλαν Μουρ και Ντέιβιντ Λόιντ. Το κόμικ είναι εμπνευσμένο από την αποτυχημένη προσπάθεια του Γκάι Φωκς το 1605 να ανατινάξει με δεκάδες θαμμένα βαρέλια δυναμίτιδας το κοινοβούλιο της Αγγλίας, κατά την διάρκεια μιας ταραγμένης πολιτικής περιόδου, όπου οι ελευθερίες περιορίζονταν. Το εγχείρημα έμεινε γνωστό ως «Συνωμοσία της Πυρίτιδας». Ο "V" φοράει μια μάσκα με το πρόσωπο του Φωκς και θέλει να ολοκληρώσει το έργο του.

«Ο λαός δεν πρέπει να φοβάται την Κυβέρνηση. Η Κυβέρνηση πρέπει να φοβάται το λαό», λέει με μια ανατρεπτική ευκολία ο "V", σχεδιάζοντας να ανατινάξει το βρετανικό κοινοβούλιο. Γιατί «η χώρα χρειάζεται ένα κτίριο. Χρειάζεται ελπίδα.»! Η ταινία έσκασε σα μοχλό σε μια εποχή που τη χρειάζεται. Σε μια εποχή που έχει ανάγκη από κάτι διαφορετικό. Και όχι από κάτι που σκοτώνει το διαφορετικό και εξισώνει ολόκληρο το σύμπαν σε μια μάζα ηλιθίων που υπακούνε μονάχα σε τηλεοπτικά μηνύματα φόβου. Υπάρχει μια στιγμή που κυριολεκτικά σου

σπκώνει την τρίχα στο «V»: όταν τα πράγματα γίνονται όλο και πιο σκούρα για την Κυβέρνηση, τα δελτία ειδήσεων παρουσιάζουν αποκλειστικά συμφορές, ασθένειες και οτιδήποτε απειλητικό για τη δημόσια υγεία. Αντιπαραβάλλοντας τους τίτλους και τις εικόνες με τη σύγχρονη πραγματικότητα, κυριολεκτικά σηδιάζει. Και απορείς για το πως μια ταινία «διασκέδασης» μπορεί να σου περάσει τόσο δυνατά μηνύματα...

Τοποθετημένο στα 2020, το φιλμ μεταδίδει τη зоφερή εικόνα ενός κράτους καταστολής που ήρθε στην εξουσία για να σώσει το λαό από μια επιδημία η οποία εξαφάνισε γύρω στις 100.000 ανθρώπους στη Βρετανία και προκάλεσε τον όλεθρο σε άλλες χώρες όπως η Αμερική, όπου «μετανάστες, μουσουλμάνοι, ομοφυλόφιλοι, τρομοκράτες» και άλλοι «αρρωστημένοι ανώμαλοι έπρεπε να πεθάνουν». Ο "V" κάνει την εμφάνισή του μέσα από μια εντυπωσιακή επίθεση στο κέντρο της πόλης. Πιθανός απελευθερωτής στα μάτια του υπνωτισμένου από τις τηλεοράσεις πολίτη ή επικίνδυνος τρομοκράτης για την Κυβέρνηση, δίνει μια διορία ενός χρόνου για να πείσει τον κόσμο να βγει στους δρόμους. Σε ένα χρόνο από το πρώτο του χτύπημα. Έξω από το κοινοβούλιο. Σύμμαχός του θα γίνει ένα νεαρό κορίτσι που έχασε τους γονείς του με τη δικαιολογία της εξτρεμιστικής δράσης και, σταδιακά, θα απελευθερωθεί από όλες τις δημόσιες φοβίες, για να προχωρήσει σε μια πράξη εξαγνισμού του κακού.

Ο "V" αναφερόμενος στον λαό στο τηλεοπτικό του μήνυμα λέει: «Ακόμα και τα κλόμπ υποκαθιστούν τη συζήτηση, οι

φωνές πάντα θα διατηρούν την δυναμή τους!». Εάν όλοι οι άνθρωποι που ζουν σ' αυτόν τον πλανήτη έβλεπαν το «V for Vendetta» (και εννοώ να το έβλεπαν σοβαρά), ίσως και να ζούσαμε μεγάλες αλλαγές. Έστω και μέσω εκρήξεων βίας. Ποια η διαφορά; Οι κυβερνήσεις και οι θρησκευτικοί ηγέτες το κάνουν συνέχεια. Γιατί όχι και ο λαός;

ckfoxb@hotmail.com

Ημερολόγια μοτοσυκλέτας

Το 1952 δύο νέοι άνδρες από την Αργεντινή, ο Ερνέστο Γκεβέρα και ο Αλμπέρτο Γκρανάδο, ξεκίνησαν ένα οδοιπορικό για να ανακαλύψουν την πραγματική λατινική Αμερική. Ο Ερνέστο είναι 23χρονος φοιτητής της ιατρικής με ειδικότητα την ληπρολογία και ο Αλμπέρτο, 29 ετών βιοχημικός. Οι δύο φοιτητές αφήνουν πίσω τις σπουδές τους και τα σπίτια τους και ξεκινούν το ταξίδι τους με μια ετοιμόρροπη Νόρτον 500 του 1939. Η μηχανή τους χαλαίει συνεχώς, αυτοί όμως δεν το βάζουν κάτω. Ο κόσμος που συναντούν και οι εμπειρίες τους, τους κάνουν διαφορετικούς ανθρώπους και η πορεία τους αντικατοπτρίζει τις δικές τους αντιλήψεις. Όταν φτάσουν σε οικισμό ληπρών βαθιά στον Περουβιανό Αμαζόνιο, οι δύο νέοι αρχί-

ζουν να αναρωτιούνται για την αξία της προόδου όπως αυτή ορίζεται από τα οικονομικά συστήματα και καταλήγει να αφήνει τόσους πολλούς ανθρώπους απ' έξω. Οι εμπειρίες που ζουν ξυπνούν μέσα τους, τους άνδρες στους οποίους θα εξελιχθούν προσδιορίζοντας το ηθικό αλλά και πολιτικό ταξίδι που θα πραγματοποιήσουν στην πορεία της ζωής τους.

Η ταινία αυτή είναι κάτι σαν οδοιπορικό στην Λατινική Αμερική της δεκαετίας του '50. Έχει την υφή ενός ντοκιμαντέρ καθώς είναι εμπλουτισμένη από πολλές εικόνες της λατινικής υπαίθρου. Αν και δεν προσεγγίζει στενά το ιστορικό στοιχείο που χρειάζεται μία ταινία που μιλάει για έναν τέτοιο άνθρωπο, είναι ευχάριστη καθώς περνάει τα μηνύματα που θέλει χωρίς να κουράζει. Οι δύο φίλοι περνούν την εντύπωση ότι γνωρίζονται για πολλά χρόνια και τα σκηνικά που εξελίσσονται θυμίζουν την φοιτητική ζωή που οι περισσότεροι κυνηγούν.

Συστήνω ανεπιφύλακτα αυτήν την ταινία. Με την επέτειο των 40 χρόνων από τον θάνατο του θρυλικού Ερνέστο Τσε Γκεβέρα, η ταινία αυτή γίνεται επίκαιρη και δίνει το έναυσμα να ασχοληθεί κανείς περαιτέρω με την ζωή του Τσε και το έργο του.

Περικλής Μπ.

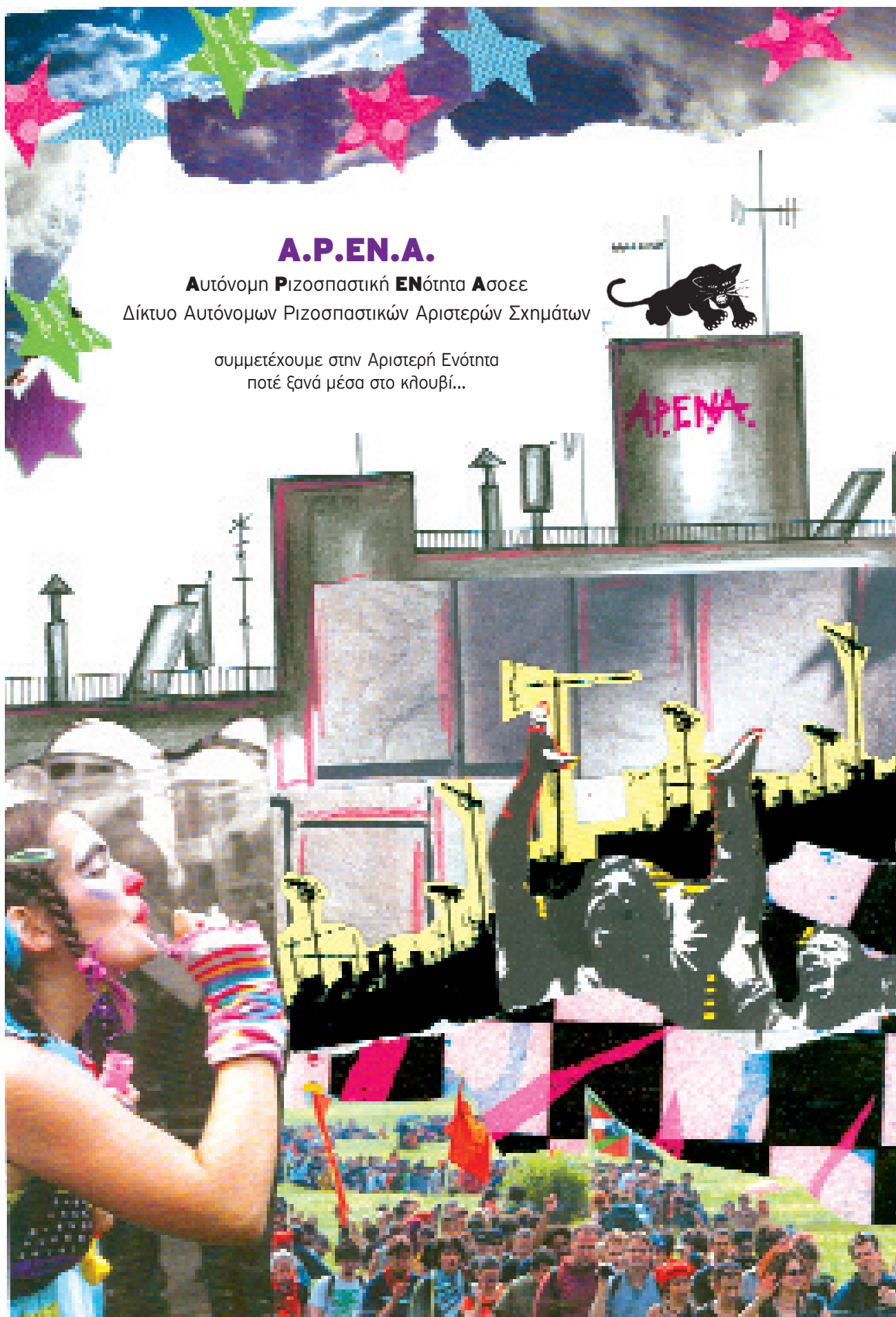
A.P.ΕΝ.Α.

Αυτόνομη Ριζοσπαστική ΕΝότητα Ασοεε
Δίκτυο Αυτόνομων Ριζοσπαστικών Αριστερών Σχημάτων

συμμετέχουμε στην Αριστερή Ενότητα
ποτέ ξανά μέσα στο κλουβί...

ΑΡΕΝΑ.

PatchBay

ηχητική και
φωτιστική
κάλυψη
για παρτυ
και συναυλίες

PatchBay

Παρνασσού 39
Αιγάλεω

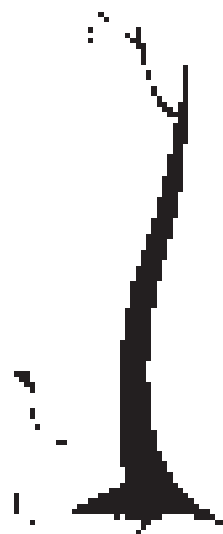
6947669570
6947265027

PatchBay

Η ΕΠΟΧΗ

Εφημερίδα
«Η ΕΠΟΧΗ»
για την Κομμουνιστική
Ανανέωση
για το Σοσιαλισμό

Τειοποτείον
“Στροφές”

Χάμιλτον 7
Τηλ. 210 8833625

ΑΦΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ
 ΑΝΦΙΣΒΗΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ
 ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ, ΑΣ
 ΑΝΦΙΣΒΗΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗ
 ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΩΝ
 ΝΟΜΩΝ!

ΑΡΕΝΑ

ΑΥΤΩΝΤΟΝΟΜΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΝΩΤΗΤΑ ΑΣΕΠ

ΕΜ.Κ. ΑΡΕΝΑ

ΔΗ.Τ.Π.Ο ☆